

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R.P.R.

CUPRINSUL

1. **Rugăciunea unei mame** . . . M. Macri Constantinescu
2. **Cu prilejul Șept. de rugăciune** C. U.
3. **Cucerarea de mântuire** P. Gheorghe
4. **Sfinșirea în viața de familie** M. Ionescu
5. **Descoperirea adevărului** P. P. Paulini
6. **Sedocabe sfinte** V. Florescu
7. **Duhul Sf. în organizația Bisericii** . . Șt. Demetrescu
7. **Cucerarea de evanghelizare** N. Gheorghită
9. **Duhul Sf. ca locșitor al Domnului Iesus** . D. Florea
10. **Spiritul de credincioșie** Gh. Stănică
11. **Sentru cine aduce Harul mântuire?** . . Gh. Indricău
12. **Despre Zel** Prelucrare
13. **Ce e Domnul pentru mine?** Gh. Indricău

Diverse :

- ~ **Mai multă umblare cu Dumnezeu**
- ~ **Cine este Acesta?**
- ~ **Intrebări biblice**
- ~ **Unde să scriș?**
- ~ **Rezultatul examenului**
- ~ **Unde te duci?**
- ~ **Rugăciunea lui Selrică**

Rugăciunea unei mame

'Naintea Ta, o Tată, bun
Viu azi cu-a mea durere;
Pe Tine rogu-Te acum
Să-mi dai a Ta putere.

Să'nving mulțimea de dureri
Și neplăceri nespuse;
Și multe alte încercări
In calea mea aduse.

Copiii mei să-i ocrotești
Cu brațul Tău cel tare;
Căci adăpostul lor Tu ești,
Părinte bun și mare.

Al Tăi sunt Doamne, Ți-l închin
Din mîca lor pruncie;
Te rog ferește-l de-orice chin
De-acum până'n vecie.

Prin rănile ce-au sîngerat
In sfînta Lut jertfire,
Primește-i neîntârziat
La Tine'n nemurire.

Iar cât vom fi pe-acest pămînt
Ajută-ne, O Tată,
Să ascultăm de-al Tău Cuvînt
A noastră viață toată.

Aceasta este ruga mea
De mamă, către Tine;
O, Doamne-ajută pururea
Să facem ce e bine.

M. Macri Constantinescu

Cu prilejul săptămânii de rugăciune

dela 11-18 Decembrie 1948.

Din nou ne aflăm la sfârșitul unui an și la începutul unei noi săptămâni de rugăciune care aduce atâtea binecuvântări spirituale pentru fiii Bisericii Domnului.

Privind în urmă, fiecare își va aminti desigur de toate de câte s'a împărtășit în decursul acestui an, bucurii și întristări. Frații și surorile, tineri și mai în vârstă, au în aceste zile ale săptămânii de rugăciune ocazii minunate să vină înaintea lui Dumnezeu și să înalțe către tronul Său de har și milă sincere rugăciuni de mulțumire și recunoștință.

Să mulțumim cu toții Domnului pentru tot ce a făcut El pentru noi. „O de-ar lăuda oamenii pe Domnul“ — zice psalmistul, — „pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!“ (Ps. 107, 8). Și multe sunt, într'adevăr, minunile Domnului pe care le-a făcut față de noi, căci orice dar bun pe care-l avem l-am primit dela El. Dela Dumnezeu avem viața și tot dela El avem și sănătatea. El este Acela care ne-a dat putere în corpurile noastre pentru ca să putem munci și astfel să ne putem câștiga pâinea cea de toate zilele. El a vegheat asupra căii noastre și în decursul acestui an și a îndepărtat orice lucru rău care ar fi putut să se abată asupra noastră. Unora dintre noi El le-a descoperit calea mântuirii în una din zilele acestui an și tot El ne-a păstrat pe toți în credință rămânând statornici legământului pe care l-am făcut. Multe cereri ale noastre El le-a ascultat și multe dorințe sfinte ni le-a împlinit.

Deasemenea credem că unii membri ai Bisericii au fost vindecați de diferite boale trupești și multe suflete s'au împărtășit de alinarea sufletească atât de mult dorită.

Iată tot atâtea motive pentru cari suntem îndemnați să mulțumim Domnului în mod deosebit în această săptămână de rugăciune. Să folosim ocaziile și să rugăm pe Domnul ca El să ne poarte de grijă și să ne ocrotească și în timpul anului care va veni. Să-l rugăm pentru mai multă credință și statornicie alături de Domnul. Să-L rugăm pentru pace și liniște deplină. El este gata să asculte și să îplinească orice rugăciune sinceră pornită dintr'o inimă curată și în totul consacrată lui Dumnezeu. Să cerem mai presus de toate darul Duhului Sfânt care lucrează în noi mântuirea Lui cea minunată. În cursul acestei săptămâni de rugăciune cu toții avem ocazia

să cunoaștem cât de felurită este lucrarea Duhului Sfânt în viața de sfințire a copiilor lui Dumnezeu, și în lucrarea de conducere a Bisericii Sale. Fie ca stropii harului spiritual să cadă și asupra membrilor comunităților noastre în aceste zile de rugăciune. Și acest lucru se va întâmpla dacă rugăciunile noastre vor fi însoțite de credință după îndemnul care zice: „De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. (Marcu 11, 24). Domnul este gata să-și îplinească făgăduința, dacă la rândul nostru noi suntem pregătiți a o primi.

Iubiți frați! Veniți înaintea Domnului cu toată încrederea în Cuvântul făgăduințelor Lui chiar la începutul săptămânii de rugăciune. Reamintim fraților și surorilor că, Domnul Isus Hristos a folosit rugăciunea ca cel mai sigur mijloc de apărare prin care a primit puterea care a biruit păcatul. Noi putem birui ispita și păcatul folosind același mijloc: rugăciunea.

Dorim deasemenea să amintim că, la sfârșitul acestei săptămâni de rugăciune, adică în Sabatul dela 18 Decembrie, întreaga frățietate este invitată a lua parte și de data aceasta la Darul anual. Să venim înaintea Domnului alături cu rugăciunile noastre de mulțumire și cu darul nostru de recunoștință față de Domnul pentru toate binefacerile Lui de care ne-am împărtășit în timpul unui an întreg și Domnul ne va binecuvânta.

Este bine, iubiți frați, ca persoanele care vor prezenta prelegerile în fața comunității să fie alese dintre persoanele cu totul consacrate Domnului, și care știu bine să cetească.

În ce privește ordinea de citire a prelegerilor, adică în care zi să se cetească anumite prelegeri, aceasta se lasă pe seama Comunităților. Prelegerile sunt scurte. La nevoie se pot citi și câte două la aceeași oră. S'ar putea deci citi și numai în cele două sabbate dela începutul și dela sfârșitul Săptămânii de rugăciune.

Fie, ca Bunul Dumnezeu să ajute ca prin consacrară, sinceritatea și curățenia inimii noastre cu care ne vom prezenta în fața Lui, orele de rugăciune din această săptămână să fie pentru noi tot atâtea clipe deosebite în care să ne împărtășim de toate binecuvântările pe care Domnul este gata să ni le dea cu mână largă. Domnul să fie cu noi cu toți, amin.

Comitetul Uniunii

Lucrarea de mântuire

Domnul, în iubirea Sa duioasă, a găsit o cale pentru a ține legătura cu omul. Dumnezeu Și-a rezervat un sanctuar spiritual în locul cel mai intim al sufletului omenesc, în conștiința sa. De aceea Duhul Sfânt Își începe lucrarea Sa asupra conștiinței intrând în acest sanctuar, pentru a

restabili legătura între Dumnezeu și om.

Mântuitorul descrie acest început al lucrării Duhului Sfânt prin următoarele cuvinte: „Și când va veni El (adică Duhul Sfânt) va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul“. Ioan 16, 8.
„Lucrarea Duhului Sfânt este de a convinge pe

oameni de păcatul teribil de a lepăda pe Domnul Hristos". Ioan 16, 9. Aci se cuprinde totul. Unica și marea răspundere a păcătosului este faptul că el însuși a lepădat viața și moartea atotcuprinzătoare a lui Isus Hristos. Această necredință este mama a tot păcatul.

Prin urmare nu e de ajuns să ne dăm seama că avem o conștiință, ci e absolut necesar ca această conștiință să fie lumînată de Duhul Sfânt și de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca în felul acesta să se producă

Înțelegerea grozăviei păcatului.

Pentru a ajunge la această înțelegere, Duhul Sfânt ne conduce la acel *unic loc*, unde putem vedea păcatul în toată grozăvia lui, și anume la *crucea de pe Golgota*.

Nu ne putem da seama de stricăciunea teribilă, pe care a lucrat-o păcatul în noi, decât *în lumina celor întâmplate pe Golgota*. Urmările cele grozave și de neînălțurat ale păcatului pot fi judecate numai după prețul nespus de mare dat pentru răscumpărarea noastră. Noi vom plăti ispășirea în măsura în care ne vom da seama de grozăvia nelegiuirii, din cauza căreia a trebuit să se facă ispășirea. Trebuie să fim treziți ca să simțim natura ucigătoare și distrugătoare a păcatului, de care nu putem scăpa decât folosind cele lucrute în grădina Ghetsemani și pe Golgota. Prin ce luptă grozavă trecem, când dându-ne seama de sfințenia și curățenia lui Dumnezeu și de caracterul nobil și desăvârșit al Mântuitorului nostru, ne gândim apoi la starea noastră proprie! Cât de mult trebuie să ne luptăm împotriva aceluia rău neconținut de cugete ușoare, egoiste și necurate, care țâșnesc mereu ca dintr'un izvor, acoperindu-ne de rușine și condamnare! Prin ce clipe am trecut, când — în prezența curățeniei divine — ne-am disprețuit și urit pe noi înșine și am plâns de durere, pentru că ne-am dat seama că nu suntem în stare să oprim acest puhoiu de cugete. În asemenea clipe exclamăm împreună cu Apostolul Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Rom. 7, 24.

Dar în timp ce ne arată natura teribilă a păcatului, Duhul Sfânt naște

Adevăratul regret față de păcat.

Noi nu putem veni la pocăință mai înainte ca Spiritul lui Hristos să fi deșteptat conștiința noastră; tot așa, fără Hristos nu putem obține iertarea de păcate. Hristos este izvorul și susținătorul oricăror dorințe și îndemnuri bune. Numai El este acela care poate sădi în inima noastră dușmănie și scârbă față de păcat. Fiecare dorință după adevăr și curățenie, convingerea despre păcătoșenia propriei noastre persoane, toate acestea sunt dovezi evidente despre lucrarea Spiritului lui Hristos în inima noastră.

Dacă venim deci la Dumnezeu cu adevărată căință în inimă și cu o sinceră mărturisire pe buze, atunci Domnul ne va acorda o deplină iertare a păcatelor noastre, după cum stă scris:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1, 9. Iar prin proorocul Isaia ni se dă făgăduința cea prețioasă: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmuzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână“. Isaia 1, 18.

Indată ce s'a născut acest regret adânc și sincer față de păcat, Duhul Sfânt va trezi în noi

Dorința după o viață curată.

Atunci ne vom ruga împreună cu Psalmistul: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic“. Ps. 51, 10. Da, atunci înnoirea vieții va deveni dorința cea mai arzătoare a sufletului nostru. Această dorință însă nu poate fi satisfăcută decât pe o singură cale:

Omul nu se poate schimba pe sine numai prin deprinderea voinței sale. El nu are în sine putere, prin care să se poată săvârși această schimbare. Harul lui Dumnezeu trebuie primit de păcătos, ca el să fie schimbat și pregătit pentru Cer. Puterea reînnoitoare trebuie să vină dela Dumnezeu. *Schimbarea aceasta poate fi făcută numai prin Spiritul Sfânt*. Toți cei ce vor să fie mântuiți, trebuie să se supună lucrării acestei puteri.

După ce Duhul Sfânt a sădit în noi acest dor fierbinte după schimbarea vieții noastre adică după o viață curată și sfântă, atunci Iși va continua lucrarea, producând în noi

Dorința de a asculta,

de toate poruncile lui Dumnezeu.

„Dacă Mă iubiți“, zice Mântuitorul, „veți păzi poruncile Mele“.

Orice ascultare adevărată vine din inimă. Și dacă noi îngăduim, El se va face atât de mult una cu gândurile și cu dorințele noastre, va lega atât de mult inima și mintea noastră de voința Sa, încât atunci când ascultăm de El, împlinim chiar propriile noastre dorințe. Voința curățită și sfințită va afla cea mai înaltă desfătare în a-I sluji. Dacă cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul de a-L cunoaște, *vieța noastră va fi o viață de continuă ascultare*.

Iată până la ce grad de ascultare desăvârșită putem ajunge, dacă vom îngădui Duhului Sfânt să-și facă lucrarea Sa în noi, nestingherit de voința noastră. Dacă Duhul Sfânt va avea acest control deplin asupra noastră, atunci va putea să producă o hotărîtă

Schimbare de simțăminte în viața noastră.

Atunci templul sufletului nostru va fi refăcut, altarul — dărâmat de atâta vreme — va fi reclădit, flacăra unui zel sfânt va fi reaprinsă și Domnul Hristos va fi din nou adus în locul Său de cinste. *Dumnezeu în Hristos* va deveni atunci obiectul suprem al iubirii, adorării și închinării noastre. Idolul cel vechiu — eul nostru personal — va fi înlăturat, noi vom renunța la dreptatea noastră și vom fi gata să răstignim firea noastră pământească. Domnul Hristos venind cu puterea Sa sfințitoare în templul sufletului nostru, va

scoate afară tot ce e rău și va asuma supremația, care I se cuvine de drept. Simțăminte noastre, scăpate din robia păcatului și reînnoite prin Spiritul Sfânt, se vor îndrepta acum către Dumnezeu.

Cât de slăvit ne va apare atunci iubitul nostru Domn și Mântuitor Isus Hristos! Niciodată sufletul nostru n'a întrezărit atâta frumusețe plină de atracție și glorie, cum o vedem acum în El. Dumnezeu ne întinde mâna Sa de împăcare prin Hristos și atunci încetează orice vrăjmășie, dispare orice ură și noi nu ne vom mai opune iubirii Sale, care ne va covârși. Adevărata iubire se va aprinde în sufletul nostru și Dumnezeu se va întâlni cu noi în persoana prețioasă a Domnului Hristos. Atunci devenim într'adevăr una cu El! Dumnezeu ne va spune: „Tu ești al Meu!“ Sufletul nostru va răspunde: „Tu ești Dumnezeu! Meu!“

Și acum spre încheiere să ne gândim și la rolul important pe care-l are Duhul Sfânt în

Nașterea din nou.

Mântuitorul ne spune clar și lămurit: „Dacă nu se naște din apă și din Duh, nu poate să intre în Impărăția lui Dumnezeu“. Ioan 3, 5.

Duhul trebuia dat ca o putere *ce renaște*, și fără de aceasta, jertfa lui Hristos n'ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor puterea răului se întărise necontenit, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era îngrozitoare. Păcatul nu putea să fie oprit pe loc și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoană a Dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată, ci cu plinătatea puterii Dumnezeiești. Duhul face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Du-

hul ajunge credinciosul părtaș la natura dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, care să biruiască orice înclinație spre rău, fie moștenită, fie însușită, și să întipărească propriul Său caracter în Biserica Sa“.

„Acum dar nu este nici o osândire pentru ceie sunt în Hristos Isus, cari nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m'a izbăvit de Legea păcatului și a morții. În adevăr, ceie trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când ceie trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești ca să mai trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți ceie sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sânt fiili ai lui Dumnezeu. Și voi n'ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!“ adică: „Tată!“ Insuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că sântem copii ai lui Dumnezeu“. Rom. 8, 1. 2. 5. 12—16.

Vom îngădui Duhului Sfânt să-Și desăvârșească lucrarea Sa în noi, sau vom continua viața noastră obișnuită, în care înfrângerile sunt mai numeroase ca biruințele?

De cine vom asculta: de „îndemnurile Duhului?“

Fie ca această Săptămână de Rugăciune să aducă o hotărâtă schimbare în viața noastră de până acum!

P. Gheorghe

Sfințenia în viața de familie

Familia în planul de mântuire

Două întocmiri sfinte, de o egală importanță, au trecut pragul Edenului împreună cu prima pereche de oameni: Sabatul și familia, — Sabatul ca semn al puterii și autorității lui Dumnezeu, și familia ca întocmire de învățământ religios și moral. Scopul familiei în Paradis era de a da naștere altor familii fericite și sfinte, care să populeze întreg pământul, presărându-l cu tot atâtea grădini edenice, — căminurile lor încântătoare. După cădere, răspunderea ei a crescut nespuse; familia urma să fie folosită ca un stăvilor în fața răului năvalnic, ce căuta să stăpânească totul.

Refacerea și ridicarea neamului omenesc începe în familie. Lucrarea părinților stă la temeliea oricărei alte lucrări... Din inimă ies „isvoarele vieții“, iar linia societății, a bisericii și a națiunii este familia. Buna stare a societății, a bisericii, înaintarea națiunii, depind de influențele din familie.

Ca și în lucrarea de mântuire a omului, această uriașă operă ce revine familiei este cu puțință numai prin

Lucrarea Duhului Sfânt

Păcatul a adus în lume desbinarea, urta și moartea. Nu e nimeni care să facă excepție de la această lege. Duhul lui Dumnezeu aduce armonia, iubirea și viața. Nicio inimă omenească nu este în stare să dea naștere acestor atribute fericite. Ele sunt un dar al cerului prin Duhul Sfânt. Fără ele, viața pe pământ este un iad sau tînde să devină așa ceva. Ele sunt foarte importante în viața oricărui om; dar cu mult mai importante când este vorba de viața de familie. Armonia, pacea și iubirea trebuie să formeze cea plăcută atmosferă continuă în familie și în inima celor ce o alcătuiesc.

Cei doi un singur trup — prin Duhul Sfânt

Cei doi — bărbat și femeie — care se unesc prin căsătorie, formează un singur trup. Gen. 2, 24. Dar de la această unire trupestă până la unirea sufletească, desăvârșită, care este lucrarea Duhului Sfânt, este un drum lung de parcurs. Iubirea poate să fie limpede ca cristalul și frumoasă în curățenia ei și totuși să fie numai o părere câtă vreme nu a fost pusă la încercare.

Faceți ca Hristos să fie cel dintâi, cel din urmă și cel mai de seamă în toate. Priviți neînțecat la El și iubirea voastră pentru El se va face în fiecare zi tot mai adâncă și tot mai puternică, pe măsură ce e pusă la încercare. Și, în măsura în care iubirea voastră față de El va spori, va ajunge și iubirea voastră unul față de altul tot mai adâncă și mai puternică.

Apropiindu-se de Hristos și devenind tot mai asemenea cu El, legătura dintre soț și soție va deveni tot mai strânsă și mai durabilă. Deosebirile de caracter, de temperament, de stare de spirit, firescul din fiecare vor pieri încetul cu încetul, iar cei doi vor fi una. Tronând în inima fiecăruia prin Duhul Sfânt, Hristos va face ca viața fiecăruia să fie plină de roadele Sale binecuvântate: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Fericită este familia aceea în care legăturile zilnice ale membrilor ei sunt puse sub controlul acestor daruri cerești! Duhul Sfânt, prin apostolul Pavel, mai zice: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții... Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători“. Colos. 3, 12—15.

Stăpâniți și călăuziți de aceste înalte principii, cei doi vor fi una, fără ca totuși să-și piardă personalitatea unul în celalt. Niciunul nu va căuta să stăpânească asupra celuilalt. Dictatura în viața de familie, a dus la cea mai neagră sclavie și decădere. A fost un adevărat blestem. Duhul Sfânt, prin lucrarea Sa delicată, face ca cei doi să fie egali, să se prețuiască unul pe altul, să se iubească cu o iubire curată, străduindu-se să se facă unul pe altul cât mai fericiți. Viața lor va fi ca zorile dimineții, a căror strălucire merge mereu crescând, iar fericirea dela începutul căsniciei se va prelungi cu o tărie mereu crescândă până în veșnicie. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru întemeietorii familiei.

Este cu puțință?

Da. Și pentru familiile de azi sunt aceleași făgăduințe ca și pentru cele de odinioară. Același Duh poate să lucreze și astăzi cu aceeași putere ca și în zilele de odinioară. Un predicator vorbea odată despre bucuria unei depline consacrară și despre posibilitățile unei vieți sfinte, făcând o descriere minunată a cece ar putea deveni viața de cămin, dacă fiecare ar trăi în armonie cu învățăturile Bibliei. El a încheiat vorbirea sa cu un apel către bărbați și către femei, îndemnându-i să se consacre cu totul lui Hristos. O femeie care asculta, se adresă către vecina ei și zise: „E o predică minunată, dar mă întreb dacă este cu puțință o așa viață!“ Cealaltă femeie zise surâzând: „Eu știu că predicatorul duce o astfel de viață. Sunt soția lui“.

Exemple din trecut

Sunt multe familii care ne stau drept pilde vii de lucrarea Duhului Sfânt în viața lor. Amintim numai două care au jucat un rol deosebit: Zaharia și Elisabeta, părinții lui Ioan Botezătorul; Iosif și Maria, familia în care s'a născut Mântuitorul omenirii. Despre Zaharia ni se spune: „Zaharia, tatăl lui, s'a umplut de Duhul Sfânt, a proorocit...“. Despre Elisabeta ni se raportează: „Cum a auzit Elisabeta urarea Mariei... s'a umplut de Duhul Sfânt“. Luca 1, 67. 41. Iosif și Maria au primit un și mai mare dar dela Dumnezeu, datorită vieții lor neprihănite și a prezenței Duhului Sfânt în viața lor. Maria a adus pe lume pe Isus, prin Duhul Sfânt, iar Iosif, ca tată adoptiv, a fost îndrumat pas cu pas de Duhul Sfânt, pentru a apăra viața copilului de cei care doreau să I-o ia. Nu este o întâmplare că Providența a ales aceste familii pentru o misiune așa de înaltă, de a da naștere și a crește niște copii a căror lucrare de mai târziu avea să însemneze atât de mult pentru omenire.

Copii fericiți și sfinți

După cum copiii moștenesc dela părinții lor unele trăsături ale feței și ale corpului, tot așa și deprinderile morale ale părinților credincioși au o puternică înrăurire asupra sufletului copiilor pe care îi aduc pe lume.

Ferice de acei copii ai căror părinți au fost plini de Duhul Sfânt chiar dela începutul căsniciei lor! Ei vin pe lume cu o alcătuire sufletească și trupească ce poate fi ușor modelată, sub călăuzirea Duhului Sfânt, spre a ajunge o binecuvântare pentru familie, biserică și omenire. Să ne gândim numai la câțiva: Samuel, Daniel, Ioan Botezătorul, Timotei, etc. Cercetați viața lor. Ea nu este produsul întâmplării. Este rezultatul prezenței Duhului Sfânt în viața părinților și apoi a continuării lucrării Sale binecuvântate în viața lor de copilărie, adolescență și maturitate. Iubiți părinți, iată privilegiul vostru! Iată răspunderea voastră! Invocați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să sfințească prin prezența Sa legăturile voastre de soți și rezultatul nu va întârzia a se arăta în niște vlăstare sănătoase, echilibrate la minte și la trup, care să aducă soarele cald de primăvară în familia voastră. Trăiți întocmai după legile morale și sanitare descoperite în Biblie și Mărturie și atunci Domnul Iși va împlini făgăduința Sa.

O lucrare solemnă

Starea în care se găsesc foarte multe din familiile celor care se pretind a fi creștini nu este plăcută Domnului. Religia acestora a ajuns o formă goală, altarul familiei este părăsit, părinții sunt preocupați de alte lucruri. Păcatul domnește în inima multora. Și toate acestea într-o vreme când familia trebuie să vadă împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu: „Iată voi trimite pe proorocul Ilie. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor“. Mal. 4, 5. 6.

Aceasta este lucrarea deosebită pe care o mai are de săvârșit Duhul lui Dumnezeu pentru familia omenească. Unitatea, legăturile duioase dintre părinți și copii, rupte de viforul sălbatec al păcatului, trebuie să fie restabilite prin puterea Sa.

Iată, iubiți frați și surori lucrarea pe care Domnul vrea s'o facă prin Duhul Sfânt și la care suntem și noi chemați. „Sunăți cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar și pruncii dela

țată! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău!” Ioel 2, 15—17.

Domnul să se îndure de Biserica Sa. El să reverse asupra ei și asupra fiecărei familii creștine. Duhul și puterea lui Ilie, pentru ca fiecare soț, soție, tată, mamă, copii, să se trezească la datoră lor, așa încât ziua cea mare a Domnului să ne găsească pregătiți.

Mihai Ionescu

Descoperirea adevărului

Duhul Sfânt făgăduie ucenicilor.

Mântuitorul lumii S'a întrupat și a venit în mijlocul oamenilor cu scopul de a îndeplini o lucrare deosebită: „Să caute și să mântuiască ce era pierdut”, „să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” și „să nimicească lucrările diavolului”. La sfârșitul activității Sale mesianice, Unul lui Dumnezeu urma să fie străpuns pentru păcatele noastre, așa că prin rănilor Lui să fim mântuiți. (Isa. 53, 5). El a suferit pentru noi și ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Sale. Rolul Său a fost pe deplin îndeplinit. În tot timpul cât a conviețuit pe acest pământ cu ucenicii Săi, El a răspândit cunoștința de Dumnezeu și a descoperit calea adevărată a mântuirii. Când a venit timpul să se întoarcă la cer, ucenicii s'au întristat foarte tare. Ei nu puteau pătrunde în de-ajuns adâncimea planului de mântuire și erau adânc turburați în inimile lor. Atunci Isus le-a deschis ochii și le-a dat priceperea ca să înțeleagă lucrarea Mângâietorului, ce urma să vie după Dânsul. „Acum Mă duc la Cel ce M'a trimis; și nimeni din voi nu Mă întreabă: „Unde Te duci?” Dar, pentru că v'am spus aceste lucruri, întristarea v'a umplut inima”. Cu ocazia aceasta El a explicat tuturor urmașilor Săi din toate timpurile și de pretutindeni, taina minunată a lucrării celei de a treia persoană din Sfânta Treime, zicând: „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor (paraclet, apărător, ajutor), care să rămână cu voi în veac; și anume, **Duhul adevărului**, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște: dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. „Mângâietorul, adică **Duhul Sfânt**, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu”. Când va veni Mângâietorul, **Duhul adevărului**, are să vă călăuzească în tot adevărul: căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. (Ioan 14, 16, 17. 26; 16, 13. 14).

După cum Domnul Hristos a avut o misiune legată de un anumit timp, tot astfel Duhul Sfânt are o misiune legată de un anumit timp, dispensațiunea Sa mergând dela Rusaliilor până la a doua venire a lui Hristos. El este una din persoanele Dumnezeirii, care a venit într'un chip hotărât, la un timp hotărât, pentru o lucrare hotărâtă și a fost aici, de atunci, tot

atât de real, cum și Domnul Hristos a fost aici în decursul misiunii Sale treizeci de ani.

Astăzi suntem sub conducerea directă și personală a celei de a treia persoană din Dumnezeire, cum ucenicii erau sub conducerea celei de a doua persoană, adică a lui Isus Hristos. Duhul Sfânt este amintit de 262 de ori în Noul Testament. Cu toate că se vorbește atât de des în Evanghelie despre atribuțiile Sale și despre scopul și rolul pe care îl îndeplinește în planul de mântuire, făgăduința cu privire la Mângâietorul, Duhul adevărului, este puțin luată în seamă. Mii de creștini și nu dintre cei cari au numai aparența evlaviei, n'au ajuns încă să aibă o cunoaștere personală asupra realității supreme a Duhului Sfânt. De aceea și efectele influenței Sale și roadele Lui nu se văd cum ar trebui în viața lor de toate zilele.

Încă din timpul vechei dispensațiuni, cu aproape 600 de ani înainte de venirea lui Isus în trup, ca Mesia, Dumnezeu a făgăduit poporului Său de odinioară, anume că: „**Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele**”. (Ezech. 36, 27).

Această făgăduință divină sublimă constituie firul de aur, care iese la suprafață ca o realitate netăgăduită în toată dispensațiunea harică a Noului Testament. Ea fu dată unui popor străvechi, care în decursul secolelor a înțeles să umble în propriile sale căi și care s'a opus necurmat să asculte de glasul lui Dumnezeu. Și, totuși, aceluias popor i-a făgăduit: „**Voi pune Duhul Meu în voi**.”

Duhul Sfânt descopere omului tot adevărul

Isus Hristos a vorbit adesea despre acest **bun suprem**, care este **cunoașterea adevărului**. El a zis Iudeilor cari crezuseră în El: „**Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei: veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi**”. (Ioan 8, 31. 32).

Este în om o puternică dorință de a cunoaște adevărul. Isus ne spune că „Cuvântul Său este adevărul”. Acest Cuvânt adevărat este consemnat în Biblie și noi credem că Biblia este comoara cea mai mare din lume, o comoară în care Marele descoperitor al tainelor a revelat de veacuri adevărurile privitoare la originea materiei, a omului și a Universului, a binelui, a răului, a vieții și a morții.

Adevăratul creștin ar trebui să cunoască până în cele mai mici amănunte planul elaborat de Dumnezeu pentru mântuirea omenirii păcătoase, și mijloacele de îndreptare, de regenerare, de înobilare și de ridicare a omului până la culmile cele mai înalte ale moralității și sfințeniei. Un om poate duce pe altul la cunoașterea unei părți a adevărului, dar Duhul Sfânt, Mângâietorul, Duhul adevărului, poate să-l călăuzească în tot adevărul. Unii oameni cunosc adevărul că există un Dumnezeu, care ne poartă de grije și care ne protejează, dar puțini fac dovada practică că trăiesc într-o dependență grațioasă de Dumnezeu-Creatorul lor și într-o strânsă comuniune cu Duhul Sfânt, dela care primesc forțele necesare în lupta cu ispitele și cu păcatul. Unii creștini ar trebui să facă cu adevărul divin ceea ce face melcul cu căsuța lui, adică, ar trebui să trăiască în ea și s'o poarte totodată pretutindeni cu el. Așa trebuie să facem și noi cu Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevăr etern și infailibil, să trăim neîntrerupt în el, dar în același timp să-l strângem în inima noastră, ca să nu păcătuim. (Ps. 119, 9—11).

Biblia ne spune că corabia lui Noe nu avea decât o singură fereastră. Această unică fereastră este o potrivită preînchipuire pentru rolul Duhului Sfânt. Nu există decât un singur adevăr, o cale a mântuirii și o singură lumină care luminează și călăuzește pe oameni spre cer. Hristos a zis că El este calea, adevărul și viața. El este lumina lumii. Duhul Sfânt este suflarea vieții spirituale în suflet. Impărtășirea Duhului Sfânt este împărtășirea vieții lui Hristos. Ea umple pe primitor cu însușirile lui Hristos. Prin Duhul Sfânt credinciosul ajunge partaș de fire dumnezeiască. Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască pentru a birui orice înclinație spre rău, ereditară sau cultivată, și pentru a imprima în Biserică Sa propriul Său caracter. Apostolul Petru revelează acest adevăr în cuvintele: „Dar mai înainte de toate trebuie să știți că nicio proorocie a Scripturii nu se tâlcuiește după cum îl taie capul pe fiecare, pentru că nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit purtați fiind de Duhul Sfânt”. (2 Petru 1, 20. 21).

Astfel că, după principiul că fiecare trebuie să fie tâlcuitorul cel mai sigur și autorizat al cuvintelor sale, tot așa și tâlcuirea Sfințelor Scripturi trebuie să porceadă dela Acela, care este în realitate autorul ei, adică, Duhul Sfânt. Oricine vrea să înțeleagă tainele descoperite în Biblie, trebuie neapărat să fie călăuzit de Duhul Sfânt. Biblia este alcătuită din cuvinte și pagini de aur; fiecare literă strălucește ca un diamant. Este un lucru sublim să citești o Biblie luminată de Duhul Sfânt, prin strălucirea cerească. La citirea Bibliei și pentru înțelegerea adevărilor descoperite în paginile ei, avem nevoie de lumina Duhului Sfânt.

Cum pot să știu dacă sunt luminat și călăuzit de Duhul Sfânt în tot adevărul.

Influența și prezența Duhului Sfânt în omul credincios se cunoaște mai întâi prin primirea învățăturilor Sale. Duhul Sfânt nu se lasă condus după voia omului. El nu zice odată da și altădată nu. Unii creștini se joacă după împrejurări cu doctrina Bibliei. Cuvintele lor nu isvorăsc din Duhul Sfânt, pentru că se contrazic cu doctrina fundamentală a lui

Hristos. Duhul Sfânt nu poate zice că un lucru alb este negru, nici că cel negru este alb, nici nu poate zice că adevărul este neadevăr, sau neadevărul este adevăr. Oare din aceeași vână a isvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? Din gura celui care are în el Duhul Sfânt, Duhul adevărului, nu poate să iasă totodată adevăr și minciună, nici binecuvântare și blestem. Adevărul este ceva care rămâne veșnic la fel, el nu se schimbă niciodată, nu suferă nici ciuntire, nici adăugire.

Cu privire la denaturarea adevărilor divine revelate în Biblie, apostolul Pavel privind prin inspirația Duhului Sfânt, dă următorul solemn avertisment ucenicilor lui Hristos, cari trăiesc în zilele din urmă: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții și pentru arătarea și Impărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.” (2 Tim. 4, 1—5).

Dacă omul refuză primirea de bună voie a Duhului Sfânt, intră în el fără să vrea și fără să știe duhul celui rău, așa cum s'a întâmplat cu Iuda Iscariotul. La un moment dat acest om, cu numele de sfânt, care a umblat trei ani și jumătate cot la cot cu Unsul lui Dumnezeu, ieșind de sub influența Duhului Sfânt și din comuniunea cu Dumnezeu, gândul i-a fost călăuzit spre rău.

Aceiași primejdie amenință și azi pe orice credincios care nu veghează și care nu rămâne în adevărul lui Hristos și în care nu rămâne continuu Mângâietorul, Duhul adevărului.

Evangelistul profet Ioan, având în vedere posibilitatea rătăcirii vreunuia dintre frații săi de credință, le dă următorul venerabil sfat, vrednic de urmat:

„Ce ați auzit dela început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit dela început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl. Și, făgăduința pe care ne-a făcut-o El, este aceasta: viața veșnică. V'am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o dela El, rămâne în voi, și n'aveți trebuință să vă învețe cineva, ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, pentru ca atunci când se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”. (1 Ioan 2, 24—28).

Petre Paulini

CINE ȘTIE

Unde se află sora Ana Ionescu membră a comunit. București-Grand, plecată anul trecut fără adresă este rugat a anunța Comunitatea pe adresa: Ioan Mânzețeanu Str. Eduard Grant Nr. 25. București II.

CATRE CETITORI

Anunțăm pe această cale pe toți cetitorii noștri că revista noastră „Curierul Misionar” care este în al XXVI-lea an de apariție, începând cu Nr. 8/948 își schimbă titlul, numindu-se: „Curierul Adventist”.

Podobabe Sfinte

Spre culmi de succes, spre zările curate și senine ale unui cuget neîntinat și nepătat, dorește Dumnezeu să înainteze tineretul Său. Comoară de mărgăritare, lucrări de pietre scumpe vrea El să devină caracterul lor. Ca diamantul cel cu multe fețe ce-ți vrăjește privirea din orice parte ai privi, așa ar dori Dumnezeu să se înfățișeze acest tineret.

Dumnezeu dorește dezvoltarea, propășirea, fericirea, și sfîntirea tineretului. Să devină persoane al căror caracter să fie o lumină între cei din jurul lor, a căror fel de viață și de muncă să fie o pildă pentru oricine.

Departe de El gândul de a înăbuși idealurile cele mai înalte, năzuințele cele mai mari. Greșită este părerea că viața de credință înseamnă o viață lipsită de bucurie, de ideal, de ținte înalte. A fi creștin, a fi cu adevărat aceea ce înseamnă acest nume — urmaș ascultător al lui Isus Hristos — vrea să spună a fi ajuns să găsești acestei vieți rostul ei mare. De aceea Eclesiastul spune: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale“, cu alte cuvinte: „Caută să ajungi la măreția acestei vieți încă din tinerețea ta, ca în anii bărbăției și apoi ai anilor când neaua vremii îți va fi albit tamplele, să te poți bucura de o viață petrecută în chipul cel mai frumos și cel mai cu succes“.

Să nu vă închipuiți că religia adevărată vă va face posomorîți și triști și că vă va închide calea către propășire și succes. Religia lui Hristos nu va distruge și nu va slăbi nici chiar o singură parte bună din voi. În niciun fel ea nu vă împiedică să vă bucurați de o fericire adevărată; nu micșorează folosul vostru în viață, și nu vă face nepăsători față de cerințele prietenilor și ale societății. Ea nu îmbracă viața în haină de sac; nu se dă pe față prin oftări adânci și prin gemete. Nu, nu; aceia cari dau lui Dumnezeu în orice locul cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun, sunt cei mai fericiți oameni de pe fața pămîntului. Zâmbetul și buna dispoziție nu dispar depe fețele lor. Religia adevărată nu face pe cel ce o primește nepolitic și aspru, murdar și lipsit de amabilitate; din contră, ea îl înalță și îl inobilează, îi curăță gusturile și îi sfîntește judecata.

Vorbind despre această lucrare minunată de formare a caracterului ca niște pietre prețioase și de folos pentru omenirea aceasta și apoi demne de Cer, Isus arată calea. Duhul Sfânt, Locuitorul Său pe pământ, a treia Persoană a Dumnezeirii, Acela prin care El avea să-și reverse plinătatea binecuvântărilor Sale va lucra această. Pe El, spune Isus; „Vi-L, voi! trimite, să vă învețe“ și să vă aducă aminte.

Acest Duh Sfânt al lui Dumnezeu a umplut viața de pe pământ a Mântuitorului, încât toți se simțeau bine și fericiți alături de El. „Duhul Domnului era cu El“, ne raportează Evanghelistul Ioan.

Apostolul Pavel vorbind despre lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii oamenilor amintește roadele ce se vor ivi în viața celor influențați de El. Apostolul zice: „Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea și înfrîntarea poftelor“. Gal. 5, 22, 23.

Găsim Duhul Sfânt în toate cele privitoare la viața credincioșilor din toate vremurile. Prin El Dumnezeu S'a descoperit în atâtea rânduri copiilor Săi dându-le învățături, muștrându-i, călăuzindu-i sau tâlcuindu-le vise ce aveau o însemnătate ce întrecea vremea în care trăiau ei. Duhul Sfânt are o parte activă și mare în planul de mîntuire al lui Dumnezeu prin Isus Hristos. El este Acela care prezintă minții omenesți măreția jertfei de pe Golgota și prețul nespus de mare plătit de Fiul lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră și tot El aduce convingere sufletului omenesc că este păcătos și că sângele lui Isus Hristos este îndestulător pentru spălarea păcatelor sale. El este Acela care lucrează asupra inimii omenesți, influențând-o și modelând-o după asemănarea caracterelor ființelor cerești.

Exemple vii

Lăsând ca mintea să privească prin veacurile istoriei biblice, putem desprinde din mulțimea de tablouri frumoase, atâtea chipuri în a căror viață s'a vădit lucrarea directă și puternică a Duhului Sfânt. Și cât de mari și minunate au fost rezultatele acestei lucrări!

Iată pe Iosif, un tânăr în mijlocul unor frați a căror viață religioasă era doar o formă exterioară, lipsită însă de puterea ei sfîntitoare. Și cu toate acestea ce a putut săvârși Duhul lui Dumnezeu prin el, datorită faptului că Iosif a îngăduit acestei puteri să lucreze asupra inimii lui spre a o curăți și a o sfînti!

Din fragedă tinerețe i Se descoperi Dumnezeu și-i vorbi prin Duhul Său Sfânt, desvăluindu-i taine ce aveau să-și dovedească înțelesul de abia după vreo cincisprezece ani.

Apoi, cine a fost cu Iosif în zilele triste în drumul pribegiei sale spre Egipt și apoi în anii de robie în casa lui Potifar? Nimeni din cei ai casei nu era cu el, nici măcar credinciosul său tată Iacob. Și cu toate acestea, cât de minunat este raportul vieții sale! Cineva era însă cu el continuu, învățându-l, sfătuiindu-l și îmbărbătându-l: era Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ce-și făcuse locaș în inima lui credincioasă. Datorită acestui fapt vedem în viața lui Iosif o purtare aleasă.

Viața lui Iosif rămâne ca o pildă de ceea ce poate săvârși Duhul Sfânt asupra cuiva, înălțându-l pe treptele cele mai înalte ale desăvârșirii și ale sfînteniei.

Iată pe Ghedeon! Inima lui se deschise primitoare influenței Duhului Sfânt, și, curățit și sfîntit prin puterea Lui, fu în stare să dea piept cu păcatul și să-l birue. Cuvântul Bibliei ne spune

lămurit cărui fapt se datora transformarea launtrică a lui și biruințele din viața sa: „Ghedeon a fost îmbrăcat cu Duhul lui Dumnezeu“. (Jud. 6, 34.

Apoi iată pe Samuel, adus de mama lui la templu spre a fi consacrat Domnului. Cât de plăcut și cât de puternic reiese din viața lui dovada conducerii Duhului Sfânt! Pe când era încă un copil în slujba templului, Duhul Sfânt vorbi inimii lui și acestui glas el i-a răspuns ca și mulți alții: „Iată-mă“, gata a asculta, gata a împlini aceea ce Dumnezeu prin Duhul Său Sfânt voia să-i spună. Și sub această călăuzire a Duhului Sfânt rămase Samuel toată viața sa și datorită influenței Lui continuă el nu numai că a dobândit o mai apropiată cunoaștere a vieții frumoase alături de Dumnezeu, piciorul fiindu-i ferit de orice cădere, dar întreg poporul Israel, în timpul vieții sale s'a bucurat de o bogăție de învățături dumnezeiești și de o călăuzire spre sfințenie.

David, fu ales de Duhul Sfânt direct din mijlocul fraților săi prin profetul Samuel. Și acest Duh Sfânt a fost plin de inspirație pentru David în anii vieții sale. El a făcut din acest tânăr cântărețul vestit al lui Israel. De la el ne-au rămas minunații Psalmi, desvăluitori de frumuseți neintrecute ale naturii, de încântătoare tablouri ale vieții de credință și descoperitori ai lucrării de mântuire a Domnului Isus.

Sub influența Duhului Sfânt, tânărul Rut a cărei origină era păgână, ajunsă să facă alegerea: „Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu“. Roadele acestui Duh Sfânt se vădiră în plinătatea lor în viața ei, ducând-o la sfințenie și așezând-o în șirul aleșilor străbuni pământești ai Celui ce avea să fie Mântuitorul lumii.

Și așa la rând am putea aminti atâtea exemple de tineri, în viața cărora Duhul Sfânt S'a dovedit ca o putere lucrătoare spre mântuire și sfințire.

Asemenea acestor tineri din vechime, Dumnezeu dorește ca alții și în zilele noastre să se lase sub influența înmănoare și înălțătoare de suflet. „Voiu turna Duhul Meu peste orice făptură, peste fiii și fiicele voastre“, spune Dumnezeu

prin profetul Ioel, arătând dorința Sa de a face din tineretul poporului Său epistole vii pe cari oamenii cetîndu-le, în faptele lor de toate zilele, să aducă slavă lui Dumnezeu.

Lăsați ca Duhul Sfânt să lucreze în voi chipul deplin al lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

Aduceți-vă aminte că nu puteți atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care vi-ați pus-o singuri. De aceea puneți-vă gândul la o țintă înaltă și pas cu pas, chiar cu sfortări chinuitoare, cu sacrificii și lepădare de sine, urcați mereu.

„Vă scriu tinerilor“, spune apostolul Pavel, „fiindcă ați bîrăuit pe cel rău“, arătând încrederea pe care Dumnezeu o are în tineret și perspectivele mărețe ce le stau în față printr'o viață în care să se fi dovedit lucrarea Duhului Sfânt.

Iubiții tineri, ridicați-vă asemenea lui Iosif, Ghedeon, Samuel, Rut și alții asemenea lor, prindeți această mână a lui Dumnezeu ce vă se întinde plină de încredere. Primiți și lăsați să sălășluiască Duhul Sfânt în inimile voastre și la fel ca și alți tineri din trecut veți gusta frumusețea vieții alături de acest Dumnezeu ce vrea să vă conducă la treptele cele mai înalte ale dezvoltării voastre pentru viața de aci cât și pentru sfințenia locașurilor Sale cerești.

Stăruieți în lucrarea pe care ați început-o pentru formarea caracterului vostru, până când câștigați biruință după biruință. Educați-vă înșivă. Păstrați în fața voastră cel mai înalt ideal, pentru ca să puteți să vă săvârșiți din ce în ce mai mult bine, descoperind în felul acesta slava lui Dumnezeu.

Faceți din Duhul Sfânt călăuză vieții voastre spre sfințenie, spre desăvârșire.

Fiecare din voi este arbitru vieții sale. Fericirea din viața aceasta cum și din cea viitoare, viața veșnică, depinde de voi.

Fie ca față de fiecare din voi să se adeverească frumoasele cuvinte ale cântărețului lui Israel: „Cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua“.

Printre aceștia ești și tu?

V. Florescu

Duhul Sfânt în Organizația Bisericii

La creațiune

Duhul Sfânt și lucrarea Sa ar trebui să ocupe azi în deosebi atenția copiilor lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este a treia persoană a Dumnezeirii și a luat parte dela început la toate câte le-a făcut Dumnezeu. El a participat la creațiune și participă de atunci la întreținerea în existență și funcțiune a tot ce există normal, cât și la refacerea celor ce trebuie îndreptate. Dacă noi toți și toate „în Dumnezeu viețuim, ne mișcăm și ne păstrăm existența“, Fapte 17, 28. — aceasta se face prin continua lucrare a Spiritului Sfânt. Dacă trăim conștienți, că ne găsim în tot momentul în fața

ochiului atotvăzător al bunului Dumnezeu, Care știe mereu de știrea noastră, căci „Ochii Tăi văzută-au ființa mea, de când ea era plod... Căci Tu ai făcut rărunchii mei, și Tu m'ai acoperit în pânțele mamei mele“; Psalm 139, 13—16. 7 — aceasta se datorește de asemenea prezenței cu noi și lucrării continue a Spiritului Sfânt, după cum stă scris: „Impresuratu-m'a: din dărăt și din față... Unde să mă duc de dinaintea Spiritului Tău? Și unde să fug de dinaintea feței Tale?“

Iar dacă bunul Dumnezeu a făcut dinainte de tot: vecii un plan pentru mântuirea lumii, lucrarea într-o coordonare și îndeplinire la timp a

tuturor amănuntelor planului prezis, a îndeplini-o și o îndeplinește tot Duhul Sfânt. „Căci gura Mea le-a poruncit să fie toate, „zice Domnul“; și *Spiritul Meu le adună*“. Isa. 34, 16. Spiritul le face pe toate, să se împlinească la timpul lor.

La tronul lui Dumnezeu.

Intreaga lucrare de crearea și de conducerea universului a fost și este îndeplinită de Dumnezeu depe minunatul Său tron care prin alcătuirea lui, — așa cum este descris de profetul Ezechiel cap. 1. și 10 — dovedește că acolo înțelegerea, unirea și armonia sunt pe deplin realizate. Miile de îngeri cari slujesc la tronul lui Dumnezeu, dau dovadă de o ascultare și de o unire în lucrarea care le revine lor, potrivit cu voința Tatălui. Ei ascultă pe Tatăl din iubire sinceră și curată și aceasta o pot face pentru că „Duhul lui Dumnezeu“ se află în ei.

Iată, dar, că Dumnezeu, Care le-a creat pe toate în univers după un plan și cu o organizație minunată, atât pe fiecare corp în parte, cât și grupările de corpuri cerești și pământești, — lucruri, plante, ființe fără rațiune, oameni și îngeri, cu inteligență și rațiune puternică: — El este Dumnezeuul ordinei, și este mereu în stare, să păstreze ordinea, armonia și pacea în univers, și anume, atât în universul cel mare al corpurilor cerești și al ființelor cu uriașe puteri fizice și cu atât de uriașe puteri de virtute, cari sunt îngerii cei sfinți; dar și în universul cel mic, despre minunăția căruia știu să vorbească savanții moderni. Cu adevărat, cum stă scris: „*Tu încununai anul cu bunurile Tale, și dâra carului Tău stropeste grăsimi. Stropeste chiar și pășunile pustiuului, și colinele se împodobesc: cu turme se îmbracă câmpiile, și văile în grâu se învelesc: și toate se mândresc și cântă*“. Psalm 65, 12—14. Toate acele bunătăți produse sub conducerea divină, împlinesc pe lume cele spuse de Psalmistul despre bunul Dumnezeu, când zice: „*El face să răsară iarba pentru vite, și verdeața pentru trebuința omului; El scoate pâinea din pământ, care întărește inima omului... Toate pe Tine Te așteaptă, ca să le dai mâncarea la timpul lor. Tu le dai, iar ele adună. Tu deschizi mâna Ta, și ele se satură de bunuri*“. — Psalm 104, 14. 15. 27. 28. Iar toate acestea, cât și întreaga ordine, armonie și pace, Dumnezeu le realizează prin legi minunate puse tuturor, și prin continua conlucrarea a Spiritului Sfânt, a treia persoană a Dumnezeirii.

Negreșit, în ființele inzestrate cu rațiune Dumnezeu nu lucrează cu forța, cu violența și nici măcar automat, ca să le silească, fără voia lor, să se conformeze legilor și planurilor cărmuirii dumnezeiești; ci le-a lăsat acestora deplina libertate, să aleagă a face și altfel decât după voia lui Dumnezeu.

Prin Biserică trebuie să se dea pe față înțelepciunea lui Dumnezeu cea admirabilă și variată.

Dumnezeu a avut și are pe pământ Biserica adevăraților Săi credincioși, prin care vrea să arate chiar întregului univers înțelepciunea Sa

cea foarte variată și care duce faptele Sale numai la dreptate, pace și bucurie în Spirit Sfânt. În acest scop, Dumnezeu a inzestrat Biserica alor Săi cu deplina cunoștință a voiei Sale. „*El a făcut cunoscut lui Iacob cuvântul Său și lui Israel legile și poruncile Sale. Nu tot așa a făcut El cu toate popoarele, și ele nu cunosc poruncile Lui*“. Psalm 147, 19. 20. Cu privire la aceste legi, s'a dat poporului lui Dumnezeu îndemnarea: „*Da, păziți-le și le faceți; căci: aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, cari auzind toate aceste legi, vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput. Și care popor este așa, de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte?”* Deut. 4, 6—8.

Mai mult încă: *In afară de Legea celor zece porunci, cu minunatele ei prescripții privitoare la datoriile noastre către Dumnezeu și către aproapele, Dumnezeu a dat poporului Său și legi și prescripții privitoare la organizația lor arătând rolul și datoriile tuturor conducătorilor și slujbașilor, ale tuturor roatelor și rotițelor din această organizație.* În toate timpurile, Biserica adevărată a Domnului Hristos a fost organizată după prescripții divine și condusă după principii minunate, cari trebuiau exact îndeplinite, și anume în scopul pentru care fusese date toate legile și poruncile Domnului, adică: „*Pentru ca să-ți fie bine, și să trăiești ani mulți pe pământ*“.

Despre organizația poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament, — Deut. 4, 40, — o pană inspirată scrie: „*Cărmuirea în Israel se distinge printr'o organizație temeinică.* Ea era minunată, atât prin faptul că era completă, cât și prin faptul că era simplă“.

Au fost timpuri, ca în călătoria prin pustie după ieșirea din Egipt, când conducerea divină era văzută în nour și în stâlpul de foc, cari dirijau direct pornirea și oprirea lor în marș de fiecare dată. De asemenea, tot prescripții divine arătau ordinea, în care să se rânduiască triburile în coloană de marș, cât și locul pe care să-l ocupe fiecare din ele în tabără. Iar exactitatea, cu care ei urmau prescripțiile divine ale organizației lor, făceau ca Israelul de atunci: să fie cu totul apărat față de orice primejdie, ori de unde ar fi venit ea. „*Cât de frumoase sunt corturile tale, Iacobe, și locuințele tale Israele!*“ — exclama Balaam, la vederea ordinei admirabile care exista în popor.

Că Spiritul Sfânt conducea pe popor și în Vechiul Testament, și nesupunerea și neascultarea de divinul Conducător a dus la căderea și la lepădarea lor mai târziu: — aceasta reiese clar și din cele spuse prin Isaia, când zice: „*În toată strâmtorarea lor fost-a și El în strâmtorare, și Ingerul feței Lui i-a mântuit. Întru iubirea și mila Sa i-a răscumpărat, i-a ridicat și i-a purtat în toate zilele din vechime. Dar ei fură neascultători, și întristară Duhul Lui Cel Sfânt. De aceea El S'a schimbat în inamic pentru ei și a luptat în contra lor*“. — Isa. 63, 9. 10.

In timpul Noului Testament.

Biserica adevărată a Domnului Hristos în Noul Testament a cunoscut dela început organizația dela Dumnezeu și a dovedit în mod admirabil foloasele trăirii principiilor ei divine. Cu toate că exact același Spirit Sfânt, Care căzuse peste Apostoli, la Rusalii, venea mereu și asupra credincioșilor Bisericii primilor creștini, nu citim nicăieri, că credincioșii s'ar fi răsculat împotriva Apostolilor, pentru motivul că și credincioșii au Spiritul Sfânt ca și Apostolii. Din contră, citim că pretutindeni autoritatea Apostolilor era pe deplin recunoscută în Biserică, iar sfatul și cuvântul acestora era în de obște ascultat.

Toți erau lămurii, că organizația e dela Dumnezeu și condusă de Duhul Sfânt, Care lucrează în toți. Însărcinările în Biserică nu erau socotite ca niște demnități, sau ranguri, ori ca niște posturi pentru primirea unor salarii sau foloase materiale; ci erau privite ca niște daruri dela Dumnezeu pentru Biserică, spre a fi folosite pentru creșterea credincioșilor până la măsura de bărbați deplini în Hristos, și pentru clădirea Bisericii, care este numită „corpul lui Hristos“. Biserica nu era condusă de oameni. Slujbașii Bisericii erau atât de dependenți de conducerea Spiritului Sfânt, încât Spiritul era socotit ca făcând și conducând totul în Biserică. De aceea și zicea Apostolul Pavel: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, Care lucrează totul în toți“. I Cor. 12, 4—6. „Oare, toți sunt Apostoli? Toți sunt Profeți? Toți sunt Învățători?“ I Cor. 12, 29.

Chemarea și trimiterea celor cu daruri se făcea într'adevăr de către Duhul Sfânt prin Biserică. În privința aceasta, citim: „În Biserică din Antiohia erau prooroci și învățători: Barnaba, Simon numit Nîger, Luciu din Cirene... și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care îi-am chemat Eu“. Fapte 13, 1—3.

Totul funcționa pe baza cuvântului inspirat, zis prin Apostolul Pavel: „Fiți supuși unul altuia în frica lui Hristos“. Efes. 5, 21. Nu este vorba aci de o supunere omenească, de supunerea omului la om. Organizația minunată este făcută după legi minunate. Iar armonia și unirea se realizează prin ascultarea minunată din partea tuturor. Exemplul și modelul minunat de ascultare ne-a fost dat de către bunul Dumnezeu în persoana a Insuși Fiului Său, când zice: „Iată Servul Meu, Alesul Meu, întru Care binevoeste sufletul Meu. Pus-am Spiritul Meu peste Dânsul“. Isaia 42, 1. „El S'a smerit pe Sine, fiind ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Fil. 2, 8. Domnul, cu multă iubire, S'a jertfit pentru noi, ca să ne mântuiască și să ne facă părtași de aceeași fire și simțire ca și El. El vrea să pună în noi același Spirit, ca și noi să dovedim aceeași umilintă și aceeași ascultare de Dumnezeu ca și Domnul Isus, despre Care stă scris, nu numai că a fost supus și ascultător de Dumnezeu,

când era aici ca om, ci va fi supus și ascultător de Dumnezeu și când va veni în mărire, căci: zice cuvântul: „Iar când va fi supus Dumnezeu Lui toate, atunci și Fiul Insuși va fi supus Celui Care I-a supus Lui toate, ca să fie Dumnezeu totul în toate“. I Cor. 15, 28. Atunci va avea loc intrarea pentru vecie în armonia, pacea și fericirea cerească, ce nu va mai fi turburată niciodată. Acestea le-a lucrat și le lucrează Dumnezeu prin Fiul Său; și aceasta este ascultarea minunată pe care o lucrează Domnul Hristos prin Spiritul iubirii Sale. Dumnezeu câștigă ascultarea noastră prin iubirea și ascultarea dovedite de Fiul Său, și prin lucrarea în noi a Spiritului Sfânt, dăruit nouă prin meritele Domnului Hristos. În felul acesta s'a realizat acea vieată exemplară, pe care ne-au lăsat-o ca model primii creștini, despre cari stă scris: „Iar inima și sufletul credincioșilor erau una; și nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci toate le erau de obște. Și nici unul din ei nu avea lipsă de ceva“.

Imediat după timpurile apostolice, s'au ridicat la conducerea Bisericii bărbați cu spiritul de înălțare de sine, pe care au încercat să-l arate pe timpul Apostolilor Diotrefe, care căuta întâietatea. Faptul acesta a produs multe lupte și desbinări în Biserică, diferitele tabere urîndu-se și anatimizându-se unele pe altele, ca să-și impună astfel „Crezul“ lor. Căci îndepărtarea dela Evanghelie a dus la formularea de multe „Crezuri“. Toate aceste lupte au culminat cu ridicarea Papalității.

Biserica rămășiței

Prin lucrarea săvârșită prin Spiritul Său Sfânt întru împlinirea profețiilor, Domnul avea să facă și pe aceea, de a-Și clădi ultima Sa Biserică numită: Biserica rămășiței, care avea să se distingă prin faptul, că cei din ea: „În poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus“ și „În poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Apoc. 12, 17; 14, 12. Tocmai pentru că această Biserică mică, „popor smerit și mic, care se va încrede în Dumnezeu“, Zef. 3, 12, are de susținut nu numai o reformă radicală pentru intronarea credinței curate a Sfîntei Evanghelii, dar și pentru pregătirea propriei treceri la mărire; și are de făcut evanghelizarea unei întregi lumi: ea trebuie să-și asigure cu adevărat puterea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care să lucreze în toate roțile și roțile organizației perfecte dăruite ei de Domnul. Și într'adevăr că a și primit dela Domnul organizația corespunzătoare, despre care citim următoarele:

„Pe măsură ce numărul nostru creștea, era evident, că, fără o formă de organizație, s'ar fi produs confuzie și lucrarea nu ar fi putut înainta cu succes... Ordinea este legea cerului, și trebuie să fie legea poporului lui Dumnezeu pe pământ“.

„Dumnezeu cheamă lucrători; dar El vrea astfel de lucrători cari să fie gata să-și supună Lui voința lor... Unul, care lucrează în armonie cu sfatul lui Dumnezeu și în unire cu frații, va avea mai mult succes în facerea binelui, decât zece alții, cari nu-și dau seama de necesitatea de a sta

mereu în legătură cu Dumnezeu și a lucra în armonie cu planul general de lucru". „Ordine este în cer. A fost ordine în Biserica Domnului încă dela început... Iar acum, când Dumnezeu aduce pe copii Săi la unitatea credinței, e mai multă nevoie de ordine decât oricând". „Dumnezeu este Dumnezeu al orânduirii. Tot ce stă în legătură cu cerul este în perfectă ordine. Supunerea și stricta ascultare caracterizează mișcările și activitatea cetelor îngerești... Dumnezeu cere azi ordine și sistem în lucrarea. Sa nu mai puțin decât în zilele Israelului de altădată".

Stăruind în credința adevărului până la urmă, avem făgăduința că Domnul ne va ajuta, să rezistăm sguiderii și cernerii finale; și — înarmați toți cu puterea Duhului Sfânt al ploaiei celei târzii, care să însuflețească pe fiecare și roțile întregii organizații dela Dumnezeu a Bisericii noastre, — să luăm parte la triumful final al Evangheliei și să vedem fața Domnului venit în mărire. Așa să ne-ajute Dumnezeu.

Ștefan Demetrescu

LUCRAREA DE EVANGHELIZARE

Mănași de Duhul Sfânt au vorbit dela Dumnezeu

Când proorocii Vechiului Testament au vestit prima venire a Domnului Hristos și „au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetării lor stăruitoare“ au fost cu adevărat mănași de Duhul Sfânt. Ei au vestit „mai dinainte“ nu numai „patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate“, ci și lucrarea care urma să fie făcută în timpul dela înălțarea Sa la cer și până la revenirea Sa în mărire.

Mănat de Duhul Sfânt a vorbit proorocul Ioel despre o puternică revărsare a Duhului Sfânt „peste orice făptură“ și că atunci „oricine va chema numele Domnului va fi mântuit“. Ioel 2, 28. 32. Această profetie și-a găsit împlinirea în ziua de Rusalii.

Duhul Sfânt a arătat profetului Isaia „cât de frumoase sunt pe munți picioarele aceluia ce aduce vești bine, care vestește pacea, picioarele aceluia ce aduce vești bune, care vestește mântuirea. Isa. 52, 7. „Scoală-te și luminează, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine“. Is. 60, 1. În aceste cuvinte, profetul arăta mai dinainte lucrarea de evanghelizare care avea să se facă în timpurile Noului Testament.

Făgăduința Domnului

Când Domnul Isus era gata să părăsească pe ucenicii Săi pentru a se înălța la cer, El le-a dat însărcinarea să ducă Evanghelia la toate neamurile, limbile și popoarele. El le-a spus să rămână în Ierusalim până când vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Lucrul acesta este absolut necesar. Ungerea sfântă trebuia să vină asupra servilor lui Dumnezeu.

„Rămâneți „până veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Tot El le spusese cu puțin mai înainte „mergeți“. Dacă ei ar fi plecat înainte de a fi primit puterea făgăduită ar fi avut o înfrângere sigură. Fără această ungere de sus, nici chiar autoritatea ce li se dăduse de a scoate demoni nu le-ar fi folosit. Nimeni nu este întărit pentru lucrarea Evangheliei dacă nu este înzestrat cu această putere cerească. Omul trebuie să aibă puterea Duhului Sfânt.

„Așteptați“ a fost porunca Domnului înainte de Rusalii. Foarte ușor se poate crede că aștepta-

rea înseamnă pierdere de timp. Așa se întâmplă că unora pornim să lucrăm pentru Dumnezeu fără să primim mai întâi ungerea de sus. Dar nu are nici un rost să alergăm mai înainte de a fi trimiși și nici de a lucra fără această imputernicire.

Împlinirea făgăduinții

Acest timp de așteptare a fost și un timp de pregătire și de o temeinică cercetare a inimilor. Ucenicii simțeau nevoia lor spirituală și cereau de la Domnul să-i facă destoinici pentru lucrarea de salvare a sufletelor. Potrivit făgăduințelor Sale, Domnul trimise ucenicilor Săi Spiritul Sfânt din cer ca semn că El a primit toată puterea în cer și pe pământ. „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi după cum le da Duhul să vorbească“. Fapte 2, 3. Spiritul Sfânt se lăsa asupra celor adunați asemenea unor limbi de foc. Acesta era semnul darului primit de către ucenici în acest timp, care îi făcea destoinici să vorbească cu ușurință alte limbi care nu le cunoscuseră până aci. Zelul lor arzător pentru lucrarea Domnului și puterea care avea să-i însoțească au fost caracterizate prin aceste limbi de foc.

Făgăduința Domnului s'a împlinit în toată puterea ei. Ucenicii au fost schimbați cu desăvârșire prin aceasta și la rândul lor ei au schimbat lumea. Înainte de Rusalii ucenicii iubeau pe Domnul, dar ei nu erau în stare să dea o mărturie rodnică așa cum era dorită de Domnul lor. După aceea, au ajuns plini de curaj, de umilință și de iubire. Petru, care tremurase de frica unei servitoare sta acuma fără teamă și propovăduia mântuirea în Isus Hristos. Din mulțimea de ascultători mulți au ajuns temători de Dumnezeu și mișcările ei au strigat către Dumnezeu cerând mila și îndurarea Lui. Sinedriul din Ierusalim nu a fost în stare să stea în fața ucenicilor și să li se împotrivească. Ei erau aceiași oameni, dar schimbați. De unde venise schimbarea? Nu e decât o singură explicație. Ei erau „plini de Duhul Sfânt“. Primiseră putere de sus.

Au fost străpunși prin inimă.

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: Fraților, ce să facem?” Fapte 2, 37.

Apostolul Petru a folosit o vorbire simplă și pe înțelesul tuturor, în care a arătat faptele mari petrecute cu Domnul Hristos și pentru care putea să dea o mărturie personală. În cuvântarea lui nu erau teorii sau compromisuri. Era plină de un demn curaj. El a înfățișat realitatea vieții Domnului Hristos, desăvârșirea vieții Lui, moartea Lui biruitoare și învierea Lui. Făcând legătura cu profeția, el a condus pe ascultătorii săi direct la slujba Domnului Hristos pe care o avea acum în ceruri.

Mulți dintre cei cari ascultau la cuvintele apostolilor participaseră la osândirea și răstignirea Domnului Hristos. Dar acum ei auzeau pe ucenici declarând că El este Fiul lui Dumnezeu pe care ei îl răstigniseră. Un spirit de convingere și de teamă puse stăpânire pe toți cei de față. Puterea care însoțea cuvintele vorbitorului îi convinsese că El este Mesia. Și „ei au rămas străpunși prin inimă” întrebând cu toată seriozitatea; „Fraților, ce să facem?”

Argumentele lămurite și convingătoare n'ar fi putut singure să înlăture prejudecățile din mintea ascultătorilor lui Petru, dar Spiritul Sfânt sădea aceste argumente în inimile lor cu o putere dumnezească. „Pocăți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Sfântului Duh”. Și în ziua aceea s'au adăugat la numărul ucenicilor ca la trei mii de suflete. Totul vine dela puterea de convingere și de pocăință a Duhului Sfânt.

Ei propovăduiau Cuvântul

„După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. Fapte 4, 31.

Ca urmare a zilei de Rusalii, ucenicii au început puternica mărturisire a tot ceea ce ei „au văzut și auzit cu privire la Cuvântul vieții”. Incutându-se s'a trezit persecuția și mai târziu suferința de martir. S'a pornit un val puternic de evanghelizare din partea fiecărui membru. Incepând dela Ierusalim ucenicii au mers pretutindeni vestind Cuvântul. Persecuția i-a transformat în misionari. Ei simțeau răspunderea pe care o aduce cu sine misiunea lor. Ei știau că țin în mâinile lor pâinea vieții pentru o lume infometată. Iar iubirea lui Hristos îi îndemna să împartă această pâine, celor flămânzi. Pretutindeni unde mergeau, bolnavii erau vindecați și tuturor li se predica Evanghelia.

Un mare har era peste toți

„Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”. Fapte 4, 33.

Nimeni nu are dreptul să recomande altora ceea ce el însuși nu a gustat și nu a încercat. Da-

toria noastră este de a mărturisi și altora, spunându-le numai ceea ce noi știm că este adevărat. Acesta este cel mai mare privilegiu oferit păcătoșilor mântuiți prin har. Noi nu suntem împuneriți de a fi martori adevărați până nu am primit puterea Duhului Sfânt. Un credincios a stat ca martor în fața unui judecător pentru mai mulți inculpați. Cunosând credința lui, judecătorul i-a spus: „De mărturia ta depinde soarta acestor oameni. Eu voi condamna sau voi achita pe aceștia potrivit spuselor tale”. Oare soarta multor oameni nu depinde de faptul dacă noi le-am dat o bună mărturie despre puterea învierii Domnului Hristos în viața noastră? Apostolul Petru spunea: „Noi suntem martori ai acestor lucruri ca și Duhul Sfânt, pe care l-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El”. Fapte 5, 32. Suntem noi martori de felul acesta?

Exemple de călăuzire a Duhului Sfânt

„Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, și i-a zis: „Scoală-te, și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu”. Filip s'a sculat și a plecat. Și iată că un Etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor, și îngrijitorul tuturor vistieriilor care a venit la Ierusalim să se închine, se întorcea de acolo, și ședea în carul lui, și citea pe proorocul Isaia. Duhul a zis lui Filip: „Du-te, și ajunge carul acesta!”

Filip a fost îndemnat să meargă la Etiopian și să-i explice profeția aceasta. „Și el sculându-se plecă”. El nu s'a îndoit de această însărcinare, ci a plecat îndată pentru că el învățase să fie de acord cu voința lui Dumnezeu. Ajungând carul, a fost invitat să șadă alături de Etiopian și începând de la textul pe care îl citea i-a binevestit pe Isus. Rezultatul acestei lecturi a fost că la prima apă pe care au întâlnit-o în cale, în urma unei sincere mărturisiri că el crede în Domnul Hristos, Etiopianul a fost botezat.

Un înger conduse pe Filip la acel bărbat care cerceta după lumină și era gata să primească Evanghelia. Ingerii vor călăuzi pașii acelor cari vor lăsa ca Spiritul Sfânt să le sfințească inimile. Ingerul trimis la Filip ar fi putut săvârși singur lucrarea pentru Etiopian. Dar Dumnezeu nu voeste să lucreze în felul acesta. Este în planul Său ca oamenii să lucreze pentru semenii lor.

Pe când Petru se afla la Iope, veni chemarea Domnului către el să meargă să vestească Evanghelia lui Corneliu. „Trimite acum niște oameni la Iope, și cheamă pe Simon, zis Petru. „Și pe când se gândea Petru la vedenia aceasta, Duhul i-a zis: „Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te, și du-te cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimis”. Fapte 10, 5. 19—20.

Corneliu trăia în ascultare de instrucțiunile primite. Dumnezeu călăuzi evenimentele astfel ca el să primească și mai mult adevăr. Un sol ceresc fu trimis din cer la Corneliu și la Petru spre a aduce pe Corneliu în legătură cu cineva care îl putea duce la mai multă lumină. Când în casa lui Corneliu, Petru îndrepta pe cei de față spre Isus, unica speranță a păcătoșilor, deodată

fu intrerupt în cuvântarea sa. „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s'a pogorît Duhul Sfânt peste toți: cei ce ascultau cuvântul“. Fapte 10, 44.

În prezența celor de față Petru rândui ca ei să fie botezați în Numele Domnului Hristos. Domnul are încă multe suflete prețioase către cari El va călăuzi pe solii Săi. Mulți vor pretui înțelepciunea lui Dumnezeu mai mult decât orice altceva și vor deveni credincioși purtători de lumină.

Duhul Sfânt mișcă inimile

Cu privire la Duhul Sfânt Domnul Hristos a spus trei lucruri: El va convinge lumea; vă va călăuzi pe voi, și Mă va proslăvi pe Mine. Ioan

16, 13. 14. 26. Petru a vorbit de Rusalii cu puterea convingerii pline de foc. Duhul Sfânt era asemenea unui telescop care apropia pe Hristos de ochii și inimile lor.

Avem nevoie de puterea convingătoare a Duhului Sfânt, pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu care este „un foc“ să poată să ardă în sufletul și în inimile oamenilor. Numai sub influența Duhului Sfânt, Cuvântul care este și „un ciocan“ va sfărâma păcatul din inimile impietrite, și le va face simțitoare și gata de serviciu. Ezec. 36, 26. 27. Duhul Sfânt vrea să ne facă nu numai sfinți și fericiți, dar și martori destoinici pentru Dumnezeu.

N. Gheorghiu

Duhul Sfânt ca locțiitor al Domnului Isus Hristos

În odaia de sus, Mântuitorul era cu ucenicii Săi, La Sfânta Cină, dornic de a le da îmbărbătarea trebuincioasă pentru ca ei să poată trece cu bine prin încercările și desamăgirile cari aveau să urmeze. Numai câteva clipe îi mai despărteau de întâmplările dela Ghetsemani, de cele dela curtea marelui preot, dela sala de judecată, și de tot șirul durerilor, batjocurilor și răstignirii înjositoare de pe Golgota. Nădejtile de mărire deșartă pe cari greșit le înfiripaseră în anii de umblare cu Domnul, aveau să se prăbușească. Lipsiți de persoana proorocului din Nazaret, — „puternic în fapte și în cuvinte“, — ucenicii urmau să se simtă slabi și stingheri pe lume.

Atunci Mântuitorul le vorbi despre înălțarea Sa la Tatăl. Era ceva greu de înțeles. Și Isus le zise: „Acum Mă duc la Cel ce M'a trimis, și nimeni din voi nu mă întreabă: „Unde Te duci?“ Dar, pentru că v'am spus aceste lucruri, întristarea v'a umplut inima. Totuș, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite... Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El... ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi“. Ioan 16, 5—15.

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“, le zise El. „Voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi... Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el“. Ioan 14, 16—23.

Ca un al doilea Mângâietor, înzestrat cu toate puterile și darurile lui Hristos, trebuia să vină Duhul Sfânt ca să rămână pururea, nedespărțit, cu ucenicii Lui. Duhul Sfânt este locțiitorul lui

Hristos, dar fără corp omenesc și liber de așa ceva. Impiedecat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie personal în orice loc. De aceea era spre binele lor ca El să trimeată Duhul Sfânt ca urmaș al Său pe pământ.

Prin Duhul Său, Domnul Hristos, era la îndemâna tuturor. În felul acesta era mai aproape de ei decât dacă nu s'ar fi înălțat. Isus a cetit viitorul ucenicilor Săi. El i-a încurajat cu făgăduința că în orice încercare va fi cu ei. El îi mângâie prin prezența Sa. Oricând și în orice loc Mângâietorul va fi trimis în urma rugăcunilor făcute în credință. Imprejurările ne pot despărți de orice prieten de pe pământ, dar nicio împrejurare, nicio depărtare nu ne poate despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El se află la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice și să ne îmbărbăteze.

După trecerea încercărilor aduse de groaznică batjocurare și ucidere a Mântuitorului, El S'a întâlnit cu ucenicii Săi și le-a vorbit despre împlinirea făgăduinței. „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care“, le-a zis El, „ați auzit-o dela Mine. Căci Ioan a botezat cu Duhul Sfânt“. Fapt. 1, 4. 5.

Lucrurile s'au întâmplat întocmai. „În ziua Cincizecimi“, erau toți împreună în acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'a așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt“.

Fapt. 2, 1—4.

De atunci Duhul Sfânt, locțiitorul Mântuitorului, a fost fără încetare cu Biserica celor credincioși, cari au ținut poruncile Domnului. În timp ce Domnul Hristos începea în Sanctuarul Ceresc slujba Lui preoțească, Duhul Sfânt, pe pământ, mijlocea în suflet pentru a înfăptui roadele mântuitoare ale jertfei Domnului Hristos. Lucrarea Duhului Sfânt în om, în Biserica celor credincioși, cât și în felurile Lui manifestări este atât de în totul aceeași cu a Domnului Hri-

stos încât Duhul Sfânt este numit Duhul lui Hristos.

Prezența Duhului lui Hristos este atât de trebuincioasă creștinului: încât apostolul Pavel zice: „Dacă n'are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“. Rom. 8, 9. „Pentru că sânteți fii“, zice el, „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava“, adică „Tată!“ Gal. 4, 6. Duhul lui Hristos este Cel care ne aduce în stare să numim pe Dumnezeu cu numele de Tată. Prin El avem intrare la Tată. Ef. 2, 18. Prin El suntem zidiți împreună ca să fim un locaș al lui Dumnezeu. Efes. 2, 22. Prin El suntem întăriți cu putere în omul dinlăuntru. Efes. 3, 16. Trebuie deci să fim plini de Duhul Sfânt. Efes. 5, 18.

Petru fiind plin de Duhul Sfânt a vorbit în adunarea fruntașilor, bătrânilor, cărturarilor, și demnitărilor preoțești la Ierusalim și a mărturisit Numele lui Hristos, ca fiind singurul Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți. Fapt. 4, 1—12. Diaconii slujitori ai Bisericii, trebuia să fie „vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt, și de înțelepciune“. Fapt. 6, 3. Ștefan, arhidiaconul, era „bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt“. Vers. 5. Iar când a vorbit înaintea norodului despre ale mântuirii, raportul sfânt ne spune că el era „plin de Duhul Sfânt“. Fapt. 7, 55.

Odată cu întinderea creștinismului nevoia aceasta s'a simțit și în noile grupări creștine. Biserica nu a stat nepăsătoare acolo unde se simțea lipsa. „Apostolii, cari erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni, și s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu se pogorise încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus“. Fapt. 8, 14—16. Noul venit la credința creștină, și chemat să propovăduiască mântuirea în Numele lui Hristos, pe care până aci îl prigonea, Pavel, a avut și el nevoia ca mai întâi să fie umplut de Duhul Sfânt. Fapt. 9, 17. Oameni plini de Duhul Sfânt, ca Barnaba erau folosiți pentru propovăduirea Evangheliei. Fapt. 11, 24. Numai așa se explică întinderea foarte grabnică a Evangheliei în lumea păgână.

Numai Duhul Sfânt ne poate face să înțelegem pe Isus Hristos. Duhul lui Hristos, care era în prorocii de pe vremuri îi îndemna să cerceteze despre patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie firmate. Ei au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetării și căutării lor stăruitoare. Așa se face că în toate scrierile proorocilor Vechiului Testament sunt descoperite cele ce trebuia să se întâmple cu Hristos. Scrierile Vechiului Testament sunt actul divin prin care cunoaștem că Isus din Nazaret este Mesia cel făgăduit. Etiopianul venit la Ierusalim ca să se închine, și care apoi se întorcea spre casă, cetea pe drum din proorocul Isaia. Locul din Scriptură, pe care-l cetea era acesta: „El a fost dus ca o oaie la tăiere; și ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura“. . . . In aceeași clipă Duhul Sfânt a adus pe Filip lângă el și atunci Filip luând cuvântul, a început dela Scriptura aceasta

și i-a propovăduit pe Isus. Vezi 1 Petru 1, 10. 11; Luca 24, 25—27; Fapt. 8, 26—35.

Duhul adevărat al lui Hristos Se cunoaște după conlucrarea strânsă cu Hristos. Iată îndemnul dat de Sfântul apostol Ioan: „Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt dela Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este dela Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este dela Dumnezeu“. 1 Ioan 4, 1—3. Iar Pavel mărturisește: „Deaceia vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!“ Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul“, decât prin Duhul Sfânt“. 1 Cor. 12, 3. Duhul Sfânt ne face real, pipăibil pe Isus Hristos. Prin mijlocirea Duhului Sfânt ne este adusă în față toată viața lui Hristos și suferințele Lui, așa că le putem chiar vedea ca pe tablouri zugrăvite. Gal. 3, 1. Adevărata propovăduire a Evangheliei se face prin puterea Duhului Sfânt. Ea se face atât de viu încât cei care nu au fost de față în zilele viețuirii pământești a Domnului Hristos și deci nu L-au văzut personal atunci, îl văd acum prin mijlocirea Duhului Sfânt. Astfel ajung să-L iubească, fără să-L fi văzut, să creadă în El, fără să-L vadă, și să se bucure cu o bucurie negrăită și strălucită. Vezi 1 Petru 1, 8. 12.

În Descoperirea lui Isus Hristos, dată servului Său Ioan pe când era pe insula Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, se arată foarte lămurit conlucrarea dintre Domnul Hristos și Duhul Sfânt. În timp ce Domnul Hristos luminează Bisericele Sale asupra păcatelor ce încă mai sunt cultivate în lăuntrul lor; asupra scăderilor, slăbiciunilor, rămănelor în urmă, abaterilor, precum și asupra tuturor primejdiilor ce le stau în cale, Duhul Sfânt vorbește și El în inimilor credincioșilor dându-le îndemnuri, asigurându-i de o minunată răsplătire a celor biruitori. — Gustarea din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu; nevătămarea de către moartea a doua, părtășia la masa ascunsă și primirea unui nume nou; luceafărul de dimineață, hainele albe și scrierea numelui în cartea vieții, așezarea ca stâlp în Templul lui Dumnezeu și scrierea numelui Lui pe el; și în sfârșit sosirea la locul unde este Isus Hristos în persoană, — sunt tot atâtea făgăduințe pe care Duhul Sfânt, ca unul și același cu Isus Hristos, le dă celor ce s'au folosit de ajutorul divin.

Ucenicii rămăseseră întristați la vestea că Isus Hristos Se va retrage dela ei; dar trimiteră Duhului Sfânt ca locuitor al Lui era o dovadă de și mai mare iubire din partea lui Dumnezeu și o înzestrare mai bogată a Bisericii. Cu aceeași duioșie cu care Hristos se purtase față de primii Săi ucenici ajutându-i în toate slăbiciunile lor, și Duhul Sfânt s'a purtat și se poartă față de credincioși. Iată mărturisirea lui Pavel: „Tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negră-

ite... El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu". Rom. 8, 26. 27.

Deaceea se cuvîne să fim foarte luători aminte față de Duhul Sfânt care ne aduce pe Mântuitorul atât de aproape de noi, și care ne chiamă cu duioșie la apa vieții. „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării“, zice apostolul Pavel“. Efes. 4, 30. „Nu stingeți Duhul“. 1 Tes.

5, 19. Să luăm deci aminte bine la avertizarea Mântuitorului: „Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor“. Matei 12, 31. 32.

D. Florea

SPIRITUL DE CREDINCIOȘIE

Duhul Sfânt trezește conștiința

„Temeți-vă numai de Dumnezeu și slujiți-I cu credincioșie din toată inima voastră“. 1 Sam. 12, 24 pp. Astfel a vorbit cuvîntul Domnului prin Samuel, către poporul Israel. Credincioșia este un dar al Duhului Sfânt, iar ca slujirea să fie făcută cu credincioșie, adică ascultînd din toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea față de Dumnezeu, aceasta se poate numai cînd inima este pusă sub directa îndrumare și supraveghere a Duhului Sfânt.

Apostolul Pavel se găsea pentru cercetare înaintea lui Felix. În apărare el spunea: „Deaceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Fapt. 24, 16. Conștiința lui Pavel sta sub îndrumarea și supravegherea Duhului Sfânt. Ea era trează și curată. El avea cugetul curat față de datoriile pe care le avea prin împlinirea celor patru porunci față de Dumnezeu și cele șase față de aproapele. Slujba pe care o făcea el, era săvârșită cu credincioșie și din toată inima. El a stăruit sub conducerea Duhului Sfânt — ca Evanghelia să fie predicată la toate neamurile. Pavel a înțeles cel mai bine cuvintele lui Isus spuse ucenicilor Săi: „Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întunec. Ia seama dar, ca lumina care este în tine, să nu fie întunec“. Așa că dacă trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci cînd te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare“. Luca 11, 34—36.

Isus asemăna conștiința omului cu ochiul fizic. Persoana care are ochiul sănătos vede clar tot ce este în jurul său. El știe cum să meargă și se abate dela obstacolele din cale. În conștiința Dumnezeu ia legătură cu omul. De aci se poate face auzit sau nu, în inimă, glasul lui Dumnezeu. Conștiința fiind trezită de Duhul Sfânt, primește și lasă să treacă la inimă Cuvîntul lui Dumnezeu, în care e putere și viață. În felul acesta, Duhul lui Dumnezeu arată omului toate datoriile și obligații pe care le are față de Dumnezeu și față de semenul său. Deaceea Domnul cere dela noi ca să lăsăm inimile să fie cercetate cu îngrijire de Duhul Sfânt. Atunci vom avea un cuget (conștiință) curat față de Dumnezeu și față de

aproapele. Numai sub călăuzirea Duhului Sfânt la picioarele crucii, omul recunoaște faptele de necredincioșie față de Dumnezeu. După ce le recunoaște și le părăsește, primește bogatele binecuvântări dela El.

Duhul ne descoperă căile pe care să umblăm

Cînd Iuda a plecat din fața Domnului Hristos, afară era noapte, dar și în sufletul său era întunec. Trei ani și jumătate, conștiința și inima acestui bărbat nu s'au lăsat să fie trezite. N'a îngăduit Duhului Sfânt să-i arate starea în care se găsea și să-l îndrumeze pe calea cea bună. El s'a împotrivit mereu, pînă cînd a ajuns așa cum a spus Isus: „Dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău este plin de întunec“. Descoperirea căilor pe care să umblăm depinde de Duhul Sfânt. Noi avem însă un lucru de făcut: Să îngăduim Duhului Sfânt să lucreze asupra conștiinței și inimilor noastre. El ne va descoperi calea și ne va da putere să mergem pe aceste căi descoperite.

Nu este o dovadă că cineva e mântuit numai pentru că are un număr de ani de cînd este în credință. Mulți dintre noi se poate că facem parte din această clasă, însă slujirea credincioasă și din toată inima față de Domnul, să ne lipsească. Domnul spune: „Și vin cu grămada la Tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după poftele lor“. Ezech. 33, 31. Atunci, „chiar lumina care este în tine“ s'a făcut întunec. Insuși adevărul pe care-l cunoaștem, a ajuns așa de stricat încît face să crească și mai mult orbirea sufletului.

Păcatul contra Duhului Sfânt

Neglijența și nepăsarea față de lucrarea de mîntuire — care stă sub directa îndrumare și supraveghere a Duhului Sfânt — ne duce treptat la păcatul cel mare împotriva Lui. Un suflet se ruinează nu numai prin împotrivire, dar și prin neglijență. Nu sunt oameni mai impietriți decît aceia cari au neglijat să asculte de invitația plină de har și au disprețuit Duhul milei. Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfânt, este continua neglijare de a asculta de chemarea cerului la pocăință. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos, este un pas făcut către lepădarea mîntuirii și către păcatul împotriva Duhului Sfânt. Lepădând pe Hristos, poporul iudeu a comis un păcat ce nu se iartă, și

noi refuzând chemarea harului putem comite aceeași greșeală. Atâta vreme cât cineva face lucrul acesta nu poate să aștepte speranță de iertare. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă prin credința în dreptatea Lui.

Ni s'a dat porunci pe cari să le împlinim

Creșterea noastră în cele spirituale depinde de modul credincios în care ne-am îndeplinit obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu. Bucuriile pe care o avem pentru mântuirea primită prin Isus Hristos, e bine să fie împărtășită și altora. Când Domnul Dumnezeu a ales și chemat pe poporul Israel, a rânduit o lucrare pentru săvârșirea celor spirituale. Dumnezeu voia să vină cu măriri în mijlocul poporului, să-l învețe, să-l lumineze și să-l conducă în Canaanul promis. El le-a dat poruncile pe cari să le împlinească cu scumpătate. „Acum Israele, ascultă legile și poruncile pe cari vă învăț să le păziți. Împliniți-le pentruca să trăiți“. Deut. 4, 1. 2. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că poporul a dat o mare dovadă de credincioșie față de lucrarea pe care o încredințase Domnul servului Său Moise. Mai târziu, sub David, deasemenea credincioșii au ascultat de porunca Domnului, ajutând cu cele necesare la clădirea Templului. Dumnezeu avea un plan cu poporul Israel. El voia ca prin ascultarea lor de legile și poruncile date să-l facă o lumină printre celelalte popoare. Mai târziu însă s'a depărtat, n'a mai fost credincios față de Domnul. „Din vremea părinților voștri voi v'ați abătut dela poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Intoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul. Dar voi întrebați: „In ce trebuie să ne întoarcem? Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum mă înșelați voi? Dar voi întrebați: Cu ce Te-am înșelat?“ Mal. 3, 7. 8.

Duhul Sfânt supraveghează credincioșia

Lucrarea de predicare a Evangheliei se găsește sub îndrumarea și supravegherea Duhului Sfânt. El cercetează și cunoaște inima omului dacă e sinceră și credincioasă față de Dumnezeu și lucrarea Lui. În prima biserică găsim cazul de necredincioșie al lui Anania și al Safirei. Era un timp când Duhul lui Dumnezeu se manifesta cu putere și chiar cu efecte vizibile în toate lucrările de predicare a Evangheliei. Acest bărbat, Anania, împreună cu soția sa, Safira, au îngăduit ca să ia loc în inima lor gânduri însoțite de intenții nesincere și necredincioase față de lucrarea lui

Dumnezeu. Ei credeau că aceste gânduri de necredincioșie nu le mai cunoaște nimeni decât ei doi. Anania s'a despărțit de soție și a mers acolo unde se găseau adunați ceilalți credincioși împreună cu apostolii. La intrare a fost întâmpinat de apostolul Petru, iar Duhul Sfânt a vorbit prin Petru: „Anania pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt? ... Cum s'a putut naște un astfel de gând în inima ta? N'ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu“ ... La fel veni și soția după el cam la trei ceasuri. Petru i-a zis: „Cum de v'ați înțeles între voi să ispititi pe Duhul Domnului?“ Fapte 5, 3. 4. 9.

Noi putem înșela pe oameni dintr'o înfățișare de evlavie, însă inima să fie necredincioasă față de Dumnezeu și față de aproapele nostru. Duhul Sfânt este același și azi ca și pe vremea primei Biserici. El supraveghează lucrarea de predicare a Evangheliei pentru mântuirea omului păcătos. El știe și cunoaște totul.

De multe ori noi nu primim binecuvântările pe cari le dorim dela Dumnezeu. Acest lucru se poate întâmpla cu întreaga Biserică. Domnul este credincios și gata să ne dea din bogatele Sale binecuvântări. Păcatele noastre însă se așează ca un zid între Domnul și noi. Un păcat aduce umbră și blestem asupra întregii Biserici. Din cauza necredincioșiei lui Acan a venit asupra poporului lui Israel o mare nenorocire. Iosua s'a rugat Domnului, care cercetează și cunoaște toate ascunzăturile inimei omului. Domnul i-a zis: „Scoală-te, sfințește poporul“. Iosua 7, 13 pp. Iosua a trecut pe dinaintea Domnului toate semnițele până când a ajuns la semnița lui Iuda, în care se găsea și acest bărbat Acan. El i-a zis: „Acum fiule dă slavă lui Dumnezeu și spune ce ai făcut? „Întrebarea care se pune acum, iubiti frați și stimate surori este: Dacă ne-ar trece și pe noi, pe fiecare pe dinaintea Domnului cum ar găsi El inima noastră? Domnul să ajute întregului Său popor să fim credincioși în păzirea poruncilor Lui.

În săptămâna aceasta de rugăciune, să rugăm stăruitor pe Domnul ca să ne învețe poruncile Sale și să ne dea putere să le împlinim. David zicea: „Învăță-mă, Doamne calea orânduirilor Tale ca s'o țin până la sfârșit... Învăță-mă să am înțelegere și pricepere căci cred în poruncile Tale... Partea mea, Doamne, o spun, este să păzesc Cuvintele Tale“. Ps. 119, 33. 66. 57. Să ne ajute Domnul Dumnezeu ca prin Duhul Sfânt să-I slujim cu sinceritate și credincioșie.

Gh. Stănică

Pentru cine aduce harul mântuire?

„Căci, harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat”. Titu 2, 11. Plecând de la această afirmație a Inspirației divine, unii cititori ai Bibliei susțin, că harul lui Dumnezeu operează, adică acordă mântuirea pentru toți oamenii de pe fața pământului. Cu alte cuvinte acești presupuși rămăși ai Domnului Hristos, susțin și propovăduiesc, că cu toate păcatele atât de multe și de variate ale oamenilor, până în cele din urmă, Dumnezeu își va arăta îndurarea. Sa cea mare și va face ca grația Sa să se întindă asupra fiecărui, acordând, în felul acesta tuturor oamenilor mântuirea Lui cea minunată.

Pentru a lămuri și această parte a adevărului divin, credem că este necesar să facem o distincțiune, care ne va ajuta să înțelegem mai bine, care este adevărul în această privință. Distincțiunea care se cere a fi făcută, este între **oferirea și acordarea** harului divin. Aceste două acțiuni nu trebuie confundate. Este adevărat că harul lui Dumnezeu este oferit tuturor oamenilor, în sensul că grația divină este pusă la îndemână fiecărui om, dar acest har este acordat numai acelor cari se apropie „cu deplină încredere de tronul harului”, adică acelor cari înțeleg să se folosească de grația oferită de Dumnezeu. Acei, de pildă cari nici nu simt nevoia după harul lui Dumnezeu, desigur că nici nu vor avea parte de mântuirea pe care el o aduce.

„Prin dăruirea minunată a Fiului Său, Dumnezeu a înconjurat întreaga lume cu o atmosferă de har în felul atmosferei de aer din jurul pământului. **Toți cei cari vor să respire această atmosferă dăătoare de viață, vor trăi...**” Pe de altă parte, sfântul apostol Pavel, încheind epistola sa către Efeseni le dorește ca „harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Iesus Hristos, în curățire”. Efes. 6, 24. Iar Sfântul apostol Petru, devenind acelaș lucru, zice: „Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”. 1 Petru 5, 5. Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul...

în curăție”. Si credem să amintim că a iubi pe Domnul, înseamnă a păzi poruncile Lui, pentru că Insuși El a spus când a fost pe pământ: „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele”. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește”. Ioan 14, 15, 21. Iată dar, că harul n'a fost trimis pentru ca noi să fim absolviți de păzirea poruncilor lui Dumnezeu—deoarece păzirea lor este dovada că noi iubim pe Dumnezeu — ci, tocmai dimpotrivă, harul, deși oferit, adică pus la îndemâna tuturor, este totuși acordat numai acelor cari iubesc pe Domnul în curăție, adică celor cari păzesc poruncile Lui. Că harul nu va aduce mântuire chiar și pentru necredincioși, și, adică pentru aceia cari nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, aceasta reese clar, atât din cuprinsul tuturor învățăturilor Domnului Hristos, cât și a apostolilor Lui.

„Feriți cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”; „feriți cei blânzi”; „feriți cei flămânzi și însetați după dreptate...”; fericiți cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”; aceștia vor moșteni pământul cel nou. Cu alte cuvinte aceștia se vor bucura de grația divină, de harul mântuitor al lui Dumnezeu.” Cât despre fricoși, necredincioși, spurcați, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii” (Apoc. 21, 8), adică toți acei cari au respins invitația divină de a trăi o viață de adevărați urmași ai lui Hristos, o viață după voia Domnului, și au înțeles mai bine, să trăiască o viață după propriile lor îndemnuri și poftă, pentru toți aceștia harul divin nu va aduce nicio mântuire. Față de ei, el devine inoperant.

„Fiecare călcare a poruncilor, fiecare neluare în seamă sau respingere a harului lui Hristos, are urmări durabile asupra omului, împietrind inima, slăbind voința, întunecând mintea și făcând pe om nu numai mai puțin voios, ci și mai puțin capabil de a asculta de blândețele îndemnuri ale Spiritului Sfânt”. Deaceia „dar, nimeni să nu se amăgească pe sine cu ideea, că Dumnezeu cu mila și iubirea

Să, va mântui și pe cei ce refuză harul Său și nu recurg la dânsul”.

Dacă, deci harul lui Dumnezeu nu aduce nicio mântuire pentru cei ce-l refuză, ce se întâmplă cu cei cari se ncred numai și numai în acest har, fără ca ei să caute a cunoaște care este Voia lui Dumnezeu, și mai ales fără să se străduiască a trăi după ea? Acordă harul lui Dumnezeu și acestora mântuirea? Deoarece răspunsul la această întrebare îl vom da într'un alt capitol în mod mai amănunțit, aci ne vom rezuma să spunem că pentru a ne împărtăși și noi de mântuirea adusă prin har, se cere din partea noastră să facem și noi, aceea ce ne revine în vederea obținerii ei.

Poate că următoarea ilustrație ne va ajuta să înțelegem, mai bine, care este partea care ne revine nouă, pentru că harul lui Dumnezeu să aducă mântuire și pentru noi. Să presupunem că municipalitatea unui oraș anunță că într'una din zile se va distribui populației tot felul de lucruri de îmbrăcăminte și alimente în mod cu totul gratuit, cu condiția ca doritorii să se prezinte la depozitul unde se află aceste lucruri. Unii au crezut cele anunțate și la ziua hotărâtă au și plecat la locul arătat în anunț. Urmarea faptului că ei au crezut și au plecat în puterea acestei credințe până la locul de împărțire a lucrurilor, a fost că ei au primit cele făgăduite. Alții au crezut deasemenea făgăduința, dar n'au plecat la locul indicat pentru a primi lucrurile făgăduite. În sfârșit alții au pus la îndoială toate cele spuse în anunț și prin urmare nici aceștia n'au înțeles să meargă până la locul cu pricina. Se înțelege că și aceștia au pierdut tot ce ar fi putut primi dacă ar fi crezut și ar fi și plecat până la locul arătat.

Ne întrebăm acum, la îndemâna cui au fost puse lucrurile făgăduite? La îndemâna tuturor. Cine s'a împărtășit de ele? Numai acei cari au crezut făgăduința făcută în anunț și cari pe temelul acestei credințe s'au dus să primească lucrurile oferite în dar.

La fel stau lucrurile și cu harul lui Dumnezeu. Invitația este adresată tuturor oamenilor. Dumnezeu, în iubirea Lui fără margini, cheamă pe toți oamenii la mântuire. Harul lui Dumnezeu este pus la îndemâna fiecărui. El oferă mântuirea fără deosebire, oricărui pă-

cătos depe pământ. Dar de această mântuire se împărtășesc numai acei cari cred pe Dumnezeu pe cuvânt, iar ca urmare a acestei încrederi, îl iubesc din toată inima. Numai aceștia vor avea parte de toată slava și fericirea depe noul pământ, după cum este scris: „Lucruri pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'a suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. 1. Cor. 2, 9. Iată, deci, că aceste lucruri mărețe sunt pregătite de Dumnezeu numai pentru cei ce-L iubesc, adică pentru cei ce ascultă de Cuvântul Lui, și deci, putem spune că mântuirea, datorită iubirii neînțeleasă de noi a lui Dumnezeu, a fost pusă prin harul Său sau grația Sa divină, la îndemâna tuturor, dar ea va fi acordată numai acelor cari cred și iubesc pe Dumnezeu, iubire dovedită prin păzirea poruncilor Sale.

Harul și păcatul.

Apostolul Pavel se ocupă — cu deosebire în epistola sa către Romani — despre har raportat la păcat. Harul se găsește în raport direct proporțional cu păcatul. Aceasta înseamnă că, înmulțindu-se păcatul, se înmulțește și harul. Adevărul acesta îl exprimă apostolul Pavel, când zice: „...dar unde s'a înmulțit păcatul, acolo harul s'a înmulțit și mai mult”. Rom. 5, 20. Sau cu alte cuvinte, unde este păcat mult, acolo este nevoie și de har mult.

Pentru ca să înțelegem mai bine care este măsura harului raportat la păcat, să ilustrăm aceasta printr'un exemplu: Iată-l pe un om care a săvârșit fapte grave, cari au făcut ca judecata să-l condamne la moarte. În acelaș timp, pentru fapte rele mult mai mici, un altul este condamnat de aceiași judecată, la numai câteva zile de închisoare. Amândoi fac cerere de grațiere. Față de care din cei doi condamnați va trebui să se arate mai multă îndurare? Desigur că față de acela care zeci de ani a trăit numai în fărâdelegi grave, fărâdelegi cari au adus după sine pedeapsa cu moartea. La fel stau lucrurile și cu harul lui Dumnezeu. Având păcate multe, și harul sau grația divină va trebui să fie mare, pentru ca aceasta să acopere toată mulțimea păcatelor.

Faptul că harul se înmulțește în aceeași măsură cu păcatul, nu înseamnă că putem păcătui oricât, bizuindu-ne pe mulțimea harului oferit de Dumnezeu. Apostolul Pavel face aceeași constatare, când se întreabă: „Ce vom zice dar? Să păcătuiem mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi cari am murit fără de păcat, cum să mai trăim în păcat? Rom. 6, 1-2. Din clipa în care am cunoscut iubirea cea mare a lui Dumnezeu, Cuvântul Lui ne învață să trăim o viață fără păcat, în așa măsură încât să ne apropiem tot mai mult de desăvârșire. Din constatarea făcută că harul crește odată cu păcatul, rezultă că el și descrește odată cu aceasta. Sau, cu alte cuvinte, cu cât omul păcătuiește mai puțin, cu atât el va avea nevoie de har mai puțin. Aceasta nu înseamnă că față de acela care ar reuși să trăiască o viață absolut desăvârșită, harul, care în acest caz nu și-ar găsi aplicare, n'ar mai avea ce să opereze. O, nu! Chiar dacă am reuși să trăim o viață absolut desăvârșită, lipsită de orice umbră de păcat, noi avem trecutul nostru plin de păcate, pe care nu-l poate desființa niciun om prin propria lui putere. Și mai avem, în afară de aceasta firea noastră păcătoasă, ca unii cari suntem urmași ai lui Adam, care a păcătuit prin neascultare față de Dumnezeu făcând astfel ca moartea să treacă, prin el, asupra oamenilor. Astfel că, vorbind despre grația divină, fiecare din noi — pentru a dobândi mântuirea — avem nevoie de har în măsura păcatelor săvârșite de noi, și în măsura slăbiciunii firii noastre pământești.

Plecând dela ideea că harul scade în măsura în care scade și păcatul, ajungem la o nouă constatare, anume: că apropiindu-se tot mai mult de perfecțiune, până ce ajungem la omul desăvârșit, harul raportat la desăvârșirea care crește mereu, va deveni și el din ce în ce mai mic, până ce, în cele din urmă, va dispărea. Dar, în această stare de desăvârșire, omul se găsea numai înainte de căderea lui în păcat, și deci numai față de Adam și Eva, atâta vreme cât ei au stat în Paradis, harul aducător de mântuire din păcat sau grația divină, nu-și găsea nicio aplicare. Dela cădere încoace, fiecare om are nevoie de harul divin, pentru că fiecare om este o ființă păcă-

toasă. De aci rezultă că harul aducător de mântuire din păcat nu este oferit altora decât numai acelor ființe din Univers cari sunt păcătoase, și că acele ființe ale lui Dumnezeu cari n'au căzut în păcat, nici n'au nevoie de acest har. Lucrul acesta este ușor de înțeles, deoarece harul lui Dumnezeu aduce mântuire numai pentru păcătoși.

„Dumnezeu iubește pe îngerii fără păcat, cari îi slujesc și ascultă de toate poruncile Lui, dar lor nu le dă niciun har; ei nici n'au nevoie de el, pentru că n'au păcătuit niciodată. Harul este atribuit numai ființelor omenești cari au-l meritau”.

„Ingerii pot să mărească

Prin cântări pe Dumnezeu;

Dar ca despre har să cânte.

Ei nu pot, ci numai eu”.

În aceeași situație se găsește și mulțimea de ființe imaculate care populează nenumăratele planete din marele Univers al lui Dumnezeu. Aceștia n'au nevoie de nicio grație divină, pentru că nici n'au păcătuit cu nimic împotriva Ființei supreme. Ei au ascultat în totul de glasul Creatorului lor.

Numai el poate înălța la tronul Celui Prea Înalt, imnuri de preamărire pentru grația divină prin care Bunul Dumnezeu îi acordă mântuirea în dar. Fericirea isvorită din actu' cu adevărat divin, prin care Domnul Dumnezeu acordă în dar mântuirea Sa cea minunată, poate fi simțită numai de neamul omnesc răscumpărat prin meritele nespuse de prețioase ale singurului Său Fiu, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Ceata celor mântuiți va cânta în nesfârșite cântări de laudă IMNUL HARULUI, în tot decursul veșnicilor viitoare, aducând prin aceasta cinste, slavă și preamărire lui Dumnezeu-Tatăl, pentru „nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus”. Efes. 2, 7.

Gh. Indricău

Despre zel

Adevăratul succes al predicatorului depinde de zelul lui. Oricare dintre noi ajungem la succes, dacă suntem plini de zel față de Dumnezeu, și suntem înfrânți, dacă nu suntem așa. S'au văzut oameni înzestrați cu puține daruri, cari, folosindu-le cu râvnă și devotament și unși fiind dela Duhul Sfânt, au întors pe mulți la dreptate. Nu atât de mult darurile cele mari, cât marea asemănare cu Hristos este binecuvântată de Dumnezeu. Oamenii izbutesc în lucrarea lui Dumnezeu în măsura în care inima lor arde de iubire sfântă.

Predicatorii trebuie să dovedească cea mai mare râvnă față de lucrarea lor, la amvon. Aci trebuie să se străduiască să ajungă la gradul cel mai înalt de putere. Aci se câștigă sau se pierde succesul. Hrănirea turmei dela amvon cu hrană la timp și bogată va înlătura multe nemulțumiri. Prezența și manierele la amvon trebuie să dovedească râvnă. Focul dela amvon se va transmite și ascultătorilor. După cum candela sanctuarului nu se stingea niciodată, tot astfel nici focul predicatorului să nu se stingă niciodată. Un predicator adormit adoarme și pe ascultătorii săi. Să fim cu fața și ochii strălucind de viață, predicatorii vii, plini de viață. Lipsa de râvnă a predicatorului este o primejdie. Face pe păcătoși să rămână și mai departe fără grijă în păcatele lor.

Râvna la amvon să fie reală. Prefăcătorile la amvon sunt vinovate. Să nu fim actori, prefăcându-ne că avem râvnă, ci să fim cât mai naturali. Dacă inima este plină de foc, atunci și vorbirea va fi caldă. Să nu aducem foc străin la amvon.

Râvna dela amvon să fie însoțită de o mare grijă pentru ca rezultatele să fie urmărite cu râvnă. Sămânța trebuie udată cu rugăciune nu numai dela amvon dar și în taină, ca Dumnezeu să ajute ca lucrul să nu fie zadarnic. Neglijența în această privință este condamnată întocmai ca nepăsarea struțului față de puii lui. (Iov 39, 14—17). Avem răspundere pentru sufletele care pier. (Ezech. 3, 17—21). Zelul nostru să nu fie numai ca o manta cu care ne învelim, ci ca un stâlp de foc care arde cu putere. Intreaga ființă să fie plină de zel.

Zelul, odată dobândit, poate fi pierdut prin influența mediului. Legătura cu oamenii, ce n'au interese spirituale, te răcește. Rămânerea în același loc mult timp aduce amorțeală. Numai prezența Duhului Sfânt poate da înviorare. Lipsa de studiu a Cuvântului lui Dumnezeu scade focul lucrării. Să nu neglijăm hrănirea noastră spirituală cu doctrinele harului. Pe de altă parte îngroparea în cărți omoară zelul evanghelistic spre marea bucurie a vrăjmașului. Ușurătatea în vorbire scade zelul. Persoanele reci pot răci și ele zelul.

Deoarece trebuie să fim plini de zel, iar nu să-l imităm sau să-l înlocuim cu altceva, și deoarece e lucru ușor să pierdem zelul, trebuie să-l aprindem mereu la flacăra veșnică a iubirii lui Hristos. O scânteițe din soarele acesta ceresc este tot atât de

veșnică după cum e izvorul din care pornește. Dacă o primim și o păstrăm, vom fi plini de entuziasm, cât vom trăi, ori cât de mult am fi puși la încercare și ori cât de mult am putea fi descurajați pentru ori cât de multe motive. Trebuie să ne cercetăm dacă avem sau nu Duhul Sfânt. Trebuie să ne cercetăm viața. Infrângerile să nu ne descurajeze, ci după ce am lucrat cu zel trebuie să și așteptăm cu răbdare roadele. Să nu uităm niciodată cât de neputincios și pornit spre somnolență este corpul. Avem nevoie continuă de înnoirea îndemnelui divin care ne-a pornit la drum de prima dată.

Necumpătarea în mâncare are o influență omoritoare asupra zelului. Turburările de digestie, turburările nervoase, neodihna, schimbările atmosferice, lipsa de simpatie a celor din jur, pot aduce o aparentă letargie acolo unde totuși este viață. E nevoie să căutăm pe Dumnezeu pentru ca El să ne arate adevărata noastră stare.

Focul zelului nostru trebuie să ardă într-o inimă plină de credință. Trebuie mai întâi să înțelegem noi ceea ce avem de spus altora. Focul zelului trebuie să vină dela altarul ceresc și să fie continuu alimentat cu gânduri sfinte, cu meditație asupra lucrării noastre, asupra motivelor care ne mână la lucru, asupra sprijinului ce ni se dă și rezultatelor ce urmează să se obțină.

Să cugetăm mult la iubirea Domnului Hristos, la moartea Lui pentru noi și la lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii oamenilor. Să medităm la soarta păcătoșilor care au fost creați la început după chipul lui Dumnezeu. Să cugetăm la pacea eternă. Nu e primejdie de a fi letargic atunci când cugeți continuu la realitățile veșnice. Legătura cu Domnul Isus ne va transmite și nouă râvna pentru casa Lui. În prezența Lui sorbim din vinul cel nou și ne înviorăm tinerețea. Legătura cu El ne va înviora sufletele, dându-ne energie perpetuă.

Zelul trebuie nu numai hrănit dar și înflăcărat. Aceasta se poate face prin rugăciunea făcută singur, cât și împreună cu alți frați plini de râvnă pentru cele sfinte. Trebuie cultivat fără încetare spiritul rugăciunii sub puterea Duhului Sfânt: la studiu, la urcarea la amvon, la amvon, la așezare și la ridicare, când se dă cântarea, când se citesc textele și chiar când se ține predica. Să fim canale vii prin care Domnul revarsă bogățiile Sale nesfârșite. Să luăm și să dăm. Legătura să fie neîntreruptă. Roagă-te pentru ascultători în timp ce predici. Roagă-te și lucrează.

Focul trebuie mereu sgândărit. Nouille obligații aduc această sgândărire. Poartă răspunderi grele pentru ca focul să poată aduce folos. Fă tot ce poți mai mult și apoi străduiește-te să faci și mai mult. Aceasta nu te va lăsa să adormi și nu te va lăsa să obosești și să îmbătrânești. Lucrările monotone oboresc mintea, deaceia e înțelept să aduci schimbare în lucrul tău.

Ține-te aproape de Dumnezeu și ține-te aproape de semenii tăi cărora vrei să le fii de folos. Rămâi sub adăpostul Celui Prea Înalt, rămâi acolo unde se află Domnul Hristos personal, și trăiește în puterea Duhului Sfânt.

Trăiește cu oamenii și citește-i și pe aceștia, nu numai cărțile; iubește oamenii reali nu numai ideile, căci altfel ajungi un predicator fără de viață. Vezi cât de puțin se îngrijesc oamenii de sufletul lor. Bucură-te cu aceia cari au aflat pe Mântuitorul. Fii de față când harul găsește oia pierdută, așa ca să poți avea parte de bucuria Marelui Păstor. Entuziasmul tău va fi înflăcărat atunci când după multă oboseală și alergătură poți întinde mâna plină de iubire și să zici: În sfârșit, sufletul acesta este al Domnului. Privește pe oameni cum trăiesc în păcate, ticăloșindu-se, bând, călcând ziua Domnului, bătându-se și înjurând; vezi-i cum mor împietriți și neștiutori, sau înspăimântați și sperați. Aceasta va aprinde din nou zelul tău. Caută pe oameni și proclamă o Evanghelie minunată și preamărește pe Mântuitorul tău, nu numai cu gura dar și cu inima, în felul acesta vei fi legat cu lucrarea ta așa că nu o vei mai putea părăsi. Patul celor muribunzi e o școală înaltă pentru noi. Aceasta lucrează ca un tonic pentru a ne trezi la lucru. Ne dăm seama de nebunia lumii și a tuturor celor vanitoși. Dacă te

află adesea lângă muribunzi poți să-ți înveți pe ei să moară, iar pe alții să trăiască.

Măsoară-ți lucrarea în lumina lui Dumnezeu. Ești serv al lui Dumnezeu? Ești trimis de Mântuitorul? Ești uns de Duhul Sfânt? Te-a trimis Domnul să vestești Evanghelia? Du-te atunci în puterea Domnului și fă-ți datoria. Ocupația ta este divină. Privește-ți bine lucrul și-ți vei da seama că e mare lucru să fii la fel de sărac ca Domnul tău, dacă asemenea Lui poți îmbogăți pe mulți; că e mare lucru să fii la fel de necunoscut și disprețuit ca ucenicii Lui de pe timpuri, pentru că Il faci cunoscut pe El, care este viața veșnică. Măsoară-ți lucrul așa cum trebuie și nu e temere că zelul tău va scădea.

Bucuria de acum e numai o slabă pregustare a bucuriei de a vedea sufletele celor mântuiți în viața veșnică. Să purtăm deci orice cruce, și să disprețuim orice ocară, pentru bucuria pe care Isus o pune înaintea noastră când câștigăm și alte suflete pentru El.

Să ne gândim și la răspunderea care zace asupra noastră dacă nu suntem plini de râvnă. Din mâna păzitorului neglijent se va cere sângele celor ce se vor pierde. Nu e moarte mai grozavă ca a păstorului care și-a neglijat turma. Să ne rugăm Domnului ca Duhul Lui Cel Sfânt să ne apere și să ne facă în stare să ne îndeplinim slujba cu credincioșie.

Prelucrare

Mai multă umblare cu Dumnezeu

E nevoie de bărbați ai credinței care nu predică numai, ci sunt și gata să servească pe oameni. E nevoie de bărbați care umblă fără încetare cu Dumnezeu, cari au o legătură vie cu cerul, ale căror cuvinte au putere de a produce convingere a inimii. Ei trebuie să lucreze nu pentru a-și arăta talentele și cunoștințele, ci pentru ca adevărul să-și poată croi drum la inima oamenilor ca o săgeată de la Atot Puternicul.

Unui predicator, i s'a pus următoarea întrebare, după ce ținuse o lectură Biblică ce mișcase până în adâncul inimii pe unul din ascultătorii săi: „Crezi dumneata într'adevăr ceea ce predici?”

„Desigur”, răspuse el.

Are să se întâmple într'adevăr așa cum ai spus?” stăruie omul îngrijorat.

„Fără îndoială”, răspuse din nou predicatorul, și scoase Biblia.

„Vai”, strigă omul, „dacă aceasta este adevărul, ce avem noi de făcut?”

Ce avem noi de făcut? se gândi predicatorul - noi? Ce vrea să spună omul acesta? Dar întrebarea i s'a înfipt în suflet. El plecă și întrebă pe Dumnezeu, ce are de făcut. În rugăciune i-a venit cu o putere covârșitoare gândul că el trebuie să înfățișeze lumii realitatea solemnă a veșniciei. Trei săptămâni nu s'a mai urcat la amvon, deoarece căuta răspunsul la întrebarea: Ce avem noi de făcut?

Apoi și-a reluat slujba, dar de astă dată fiind uns cu Duhul Sfânt. Recunoștea că până acum predicile lui avuseseră o slabă influență asupra ascultătorilor săi. Acum însă simțea povara îngrozitoare pentru suflete. Când urca la amvon, nu mai era singur. În fața lui era mult de lucru, dar știa, că Dumnezeu îl va ajuta. El înalță înaintea ascultătorilor săi pe Mântuitorul și iubirea lui minunată; El făcu cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu, și curând avu loc o redeșteptare, care s'a întins și în locurile învecinate.

Cine este acesta?

În preajma unor sărbători creștine a fost așezat în vitrina unui mare magazin un tablou înfățișând chipul Domnului Isus Hristos. Mulți trecători erau atrași să privească la acest tablou și să admire trăsăturile nobilei figuri.

Un bărbat vârstnic se opri și el să privească. Un băiețel se alătură, și amândoi admirau tabloul. Deodată bărbatul cel vârstnic întrebă pe băiețel: Cine este acesta? Băiețelul privi uimit la el, gândindu-se cum poate ca un om atât de mare să nu știe cine este el pe care-L înfățișează tabloul. Apoi începu să povestească: „Acesta este Domnul Isus Hristos. Un om foarte bun, care a învățat pe oameni să se iubească unii pe alții. Oamenii răi însă au pus mâinile pe El, L-au batjocorit, L-au chinat, L-au răstignit pe o cruce, și L-au omorât, apoi L-au pus în mormânt.

După aceste cuvinte domnul cel vârstnic plecă. Nu s'a depărtat însă mult, când auzi în urma lui pași alergând. Curând auzi glasul băiețelului strigându-l: „Domnule, am uitat să vă spun că Domnul Isus Hristos, a înviat și a ieșit din mormânt”.

Ce e Domnul pentru mine?

Domnul Sfânt Mântuitorul care'n lume veni jos
Să-Și dea viața din iubire pentru omul păcătos,
Este pentru mine *darul* cel mai scump și cel mai sfânt
Ce trimis a fost de Tatăl a lor Săi de pe pământ.

El e *piatra unghiulară* părăsită de zidari,
El *puterea* minunată-i ce sdrobește înimi tari;
Pentru mine Domnul este *Pâinea vieții* dată'n dar,
Miel de jertfă salvatoare ce adus a fost pe-altar.

Domnul meu e *apa vieții*; e Izvorul minunat,
Care potolește setea sufletului insetat;
El a *vieții cale* este ce conduce'n cerul sfânt;
Pentru mine tot El este *scară* 'ntre cer și pământ.

El *viața-i și-adevărul*, El al lumii *creator*;
El *mijlocitorul* nostru, scump, iubit *Mântuitor*,
Care pentru mântuirea celor ce-ajunserăm goi,
Plăti prețul cel mai mare, dându-și viața pentru noi.

Domnul meu este *păstorul* cel mai bun și cel mai blând
Care'n marea Sa iubire coborât-a pe pământ
Să mă caute, să mă ducă la-ape limpezi, verzi pășuni.
Mare este-a Sa iubire! Plină-i viața de minuni!

Soare al dreptății este Domnul meu cel mult iubit
Ale cărui raze, veșnic vor străbate'n infinit.
Orice suflet să-L mărească de pe'ntreg întinsul lumii
Și s'aducă pururi slavă Domnului: *Lumina Lumii*.

El, a *veacurilor stâncă*, oferi din veșnicii
Adăpostul cel mai sigur pentru-ai Tatălui Său fii.
El e marea mea *speranță* ce cu-atâta drag nutresc,
Tot El este pentru mine: *Domn de Domni și Fiu Ceresc*.

Dacă-al Lui Cuvânt într'una-l voi păzi și ne'ncetat
Voi jertfi a mea ființă pe altarul necurmat,
Domnul fi-va pentru mine adăpost ocrotitor,
Iar la ziua cea din urmă dreptul meu *judcător*.

Iată ce e pentru mine Domnu'n care mă încred;
Mântuirea El o-aduce sigur pentru cei ce cred.
Bucurie fără margini, fericire de nespus,
Va cuprinde-atunci pe-acela ce se'ncrede în *Isus*.

Sufletu-mi înalță astăzi către tronul Său de har
Rugă sinceră pornită de pe-al inimii altar;
Mulțumiri, recunoștință Domnului s'aduc doresc,
Pentru jertfa Lui cea mare în etern vreau să-L iubesc.

.....

O, ajută-mi, scump Isuse, numai Ție să-Ți servesc.
Mântuirea cea măreață tuturoră s'o vestesc;
Dă-mi deapururea putere dela Duhul Tău cel Sfânt,
Ca întreaga mea viață să păzesc al Tău Cuvânt.

Gheorghe Indricău

Intrebări biblice

Indrumări: Mai jos sunt un număr de propozițiuni incomplete, fiecare fiind urmată de cuvinte sau expresii dintre cari numai una putând să completeze cum trebuie propozițiunea. Răspunde numai cu acele cuvinte cari completează propozițiunea.

1. „Fiii lui Dumnezeu” sunt cei:
a. In afara oricărei ispite. b. Neîn stare de a mai păcătui. c. Cari se bucură de o viață de fericire sfântă. **d.** Cari sunt conduși de Spiritul lui Dumnezeu.

2. Incercările vin asupra creștinului fiindcă:

a. Diavolul îl urmărește. b. Sunt pedepsele trimise de Dumnezeu din pricina păcatelor. c. Credința îi este slabă. **d.** Ele sunt sculele prin cari lucrează Dumnezeu.

3. Dreptul va primi nemurirea:

a. La sfârșitul timpului de probă. b. La intrarea în cer. c. La coborîrea Noului Ierusalim. d. La învierea dreptilor.

4. Legea lui Dumnezeu:

a. Nu a fost cunoscută înainte

de Sinai. **b.** Este veșnică măsură a lui Dumnezeu în ce privește ne-prihănirea. c. A fost ținută pe cruce. d. Nu este obligatorie pentru creștini.

5. Mijlocul rânduit de cer pentru a birui în lupta cu păcatul este:

a. Rugăciunea. b. Celirea Bibliei la rând. c. Botezul. d. Mărturisirea păcatelor.

6. Moartea veni asupra omului fiindcă nu a dovedit:

a. Spirit de rugăciune. **b.** Ascultare. c. Mărturisire. d. Nu a știut să facă deosebire.

NOTA. — Cu acest număr se încheie seria de întrebări biblice din anul acesta. Cei cari vor fi răspuns bine la numerile apărute până acum vor primi o amintire a studiilor de doctrine biblice. Rămâne ca fiecare în parte să studieze singur mai departe în această privință întemeindu-se personal în cele ale credinței.

V. Florescu

Unde stă scris în Curierul Misionar Nr. 7.

1. „A treia zi Estera a venit în curtea dinăuntru”.

2. Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănânce”.

3. „Ceea ce face cineva cu plăcere nu e greu niciodată”.

4. „O, izbăvește-mă, Părinte”.

5. „Isus S'a încins cu ștergarul pentru a șpăla praful de pe picioarele lor”.

6. „Aș vrea a Cerului eternă pace”.

7. „Dreptul de apărare în fața instanțelor este garantat”.

8. „Nu lăsa ca greșeala ta să se învechească”.

9. „Atunci când Mântuitorul Și-a dat viața, și cu ultima suflare strigă: „S'a sfârșit”, atunci a fost asigurată împlinirea planului de răscumpărare”.

10. „Traducerile noi ale Bibliei

au ținut seamă de înțelesul adevărat al cuvintelor”.

11. Strâng Cuvântul Tău în inima mea”.

12. „Luminate sunt poruncile Domnului: ele luminează ochii”.

13. „Carte fără seamăn, ești tu Biblie divină”.

14. „Gândiți-vă la făgăduințele Domnului”.

15. „Prim har ați fost mântuiți — prin credință”.

16. „Ocupă-ți mintea cu gânduri curate”.

17. „Mâna Domnului a făcut asemenea lucruri”.

18. „El urcă de bunăvoie înălțimile crucii de pe Golgota”.

19. „Rugăciunea fierbinte și din inimă curată a celui credincios aduce multă putere dela Domnul”.

20. „Creștinul, plin de virtuți, ascultă sfatul Domnului Hristos”.

Rezultatul examenului:

„Intrebări Biblice” din Curierul Misionar Nr. 6.

Agnita: Bucur Maria, Genica Matei, Hitter Regina, Melania Puiu, Moreșan Virginia; **Aiud:** Hațegan Silvia; **Aluniș:** Nica Const., Nica Floarea, Soare Maria, Ștefănescu Const., Ștefănescu Elisabeta, Ștefă-

nescu Maria, Toader Debora, Ungureanu Elena; **Apateu:** Botaș Trăian, Indricău Petre, Homorogan Ion, Homorogan Vasile, Tăutan Maria, Tulcan Petru; **Aricești:** Pribeagu Ion, Voinea Nelu; **Bacău:** Baston

Aurora, Bosângeanu Elena, Costică Greta; **Bălțișoara:** Plai Ion, Stoichin Dumitru, Stoichin Matei, Turtei Vasile; **Bărăști:** Bretianu Vasile, Drăgan Gh., Dragoș Ionel, Dragoș Mărioara, Martinescu Floarea, Martinescu Iosif, Mihăiani Iosif, Reiter Hermina; **Barza:** Alexandridis Alexe, Alexandridis Lenuța, Mutea Gică, Stamate Ion, Zaharia Gh.; **Belitori:** Albișor Dănilă, Albișor Florică, Albișor Stancu; **Biertan:** Diac Marieta, Irimie Viorel, Mănie Nicolae, Neamțu Mihai; **Bobâlna:** Dudaș Iosif; **Borșa:** Danci Vasile, Timiș Iosif; **Botoșana-Suceava:** Ilișei Ana, Ilișei Titu, Leonte Floarea, Leonte Veronica, Poiată Veronica, Poiată Petre, Solcan Eleonora; **Brăila:** Boltă Elena; **Brașov:** Brâncău Alex., Măreșescu Ecaterina, Pârnu Carmen; **București-Labirint:** Alexandrescu Estera, Boanță Ion, Burlacu Ilie, Căluș, Anișoara, Căluș Zefania, Câmpănu Paul, Caraivan Elena, Dodiță Ștefan, Florea Dumitru junior, Florea Gabriela, Gătin Aurică, Gheorghită Magdalena, Gheorghită Valeriu, Iatan Maria, Ionescu Aurel, Naghy Estera, Neață Dumitru, Popa Ruth, Tănase Gh., Teodorescu Lidia, Teodorescu Maria, Turlea Adrian, Turlea Lucian, Turlea Ortansa; **București Popa-Tatu:** Barbu Corneliu, Covaldin M., Dragomir Dumitru, Dumitrescu Elisei, Dumitrescu Fitu, Epurescu Otilia, Ghinescu Ioan, Ghircoiș M., Ilie Mioara, Mihăescu Nicu, Miulescu Magdalena, Preda Olimpia, Răileanu Sofia, Roman Ion, Stoica Anton, Sersea Victoria; **Bunești:** Theil Katharina; **Buzău:** Baston Natalia, Ciulin Neculai, Dincă Iolanda, Dinescu Nelu, Irovici Elena, Sofronie Mișu, Teodorescu Elena; **Buzescu:** Delcea Marin, Delcea Stancu, Drăghici Marin, Pârnu Mărioara; **Bumbești:** Dănăiață Sandu, Popescu Petre; **Călnic:** Spătaru Ion; **Câmpulung-Muscel:** Ianculescu Cornel, Ianculescu Ortania, Oprina Maria, Stănoiu M.; **Ciuperceii Noi:** Manea Lenuța, Manea Petre; **Ciuperceii Vechi:** Nuța Manea; **Craiova:** Ciorică Ionel, Ilinoiu Aurelia, Popescu Eugenia; **Cristian:** Ghișoiu Elena, Ghișoiu Ionel, Holzincer Maria, Huber Mihael, Mălin Dumitru, Stoia Elena; **Cuza Vodă:** Pețilă Anica, Stroe Ioana; **Dărmănești:** Mărgărit Gh.; **Delești:** Iftode Pachita; **Dracea:** Baban Anghel, Culcea Floarea, Delca Anica, Tîrchineci Paul; **Dupuș:** Gabasch Ecaterina, Gircht Hans, Schneider Fritz; **Fălticeni:** Minea Androne; **Focșani:** Teodor Mihai; **Furculești:** Tene Caterina, Tene Maria; **Giurgiu:** Turturică Ilie, Turturică Ioan; **Grigoreni:** Popa Ion, Săndulache Magdalena, Săndulache Petru, Săndulescu Maria, Săndulescu Maricica, Săndulescu Paul, Șova Dragomir, Șova Neculai; **Hendorf:** Eftimie Modiga; **Lucieni:** Nedelcu Mărioara, Nedelcu Vasilică; **Maritei:** Chiforia Lidia; **6 Martie 1945:** Dărmină Gh., Pârlea Floarea; **Mihai Viteazu:** Dumitrașcu Eugenia, Dumitrașcu Gabriela; **Mitocul Dragomirna:** Ianovici Maria; **Moșatei:** Beșliu Marcela; **Negoști:** Emilia Bordea; **Ochiul Boului:** Tincă Ion, Zamfir Gr.; **Ohaba:** Bocanu Pavel; **Palatca:** Dezmeri Rozalia, Far-

kaş Irma, Jukos Ibolyka, Jukos Iosif, Menyhart Ana, Menyhart Cseza, Menyhart Maria, Paster Iosif, Paster Iuliana; *Ploeşti*: Alexandrescu Gh.; *Policiori*: Burlacu Valerica, Dumitrescu Ion, Dumitrescu Paul, Dumitrescu Zaharia, Ichim Rica; *Ponor*: Finucă Ionel; *Roman*: Moroşan Octavian; *Roşiori-Mehedinţi*: Gevelică Ioana, Mustăţă Dominica, Vladu Maria; *Roşiori de Vede*: Bădescu Daniel, Cucu Apolin, Cucu Zefania, Duică Gabriela, Duică Paul, Minea Ion, Minea Mihail, Rizea Cornelia, Rizea Emilia, Rizea Estera, Rizea Tabita, Schiopu Zezia; *Săcele*: *Constanţa*: Uşa Tudor, Voinea Petre; *Sebeş*: C-tinescu Marioara, Iancu Viorica, Irimia Aurelia, Katena Bertha, Konderth Hermine, Petzel Rita, Salman Elisabeta, Salman Richard, Simon Moga; *Sepreuş*: Ban Teodor, Stana Florea, Stana Mihai, Turcis Teodor; *Şerbăneşti*: Ajălboai Ghiţă, Ajălboai Ion, Ajălboai Maricica, Alban Tinca, Arvinte Maria, Catană Zamfira, Garay Pavel, Gherase Titu, Moise Neculai, Munteanu Cornelia, Pascu Ion, Pascu Olga, Popa Teodor, Săndulache Maricica, Săndulache Vasiliţă; *Sighişoara*: Niko Irene, Pişurlea Alexandrina; *Slatina*: Radu Emilia, Radu Mircea; *Soloneţ*: Popescu Gh., Popescu Vasile, *Spăţareii*: Barbu Alex., Scoreaţă Mihalach; *Sperieţeni*: Stănescu Elisabeta, Stănescu Genica, Stănescu Marin, Stănescu Marioara, Tomescu Gh.; *Spineni*: Dumitru Nistor; *Târnăveni*: Bartha Dezső, Bartha Dezsőne, Bartha Iosif, Morariu Romulus, Szabo Margit; *Târgu Jiu*: Popescu Vasile; *Tecuci*: Bujor Jenica, Bujor Mihai, Bujor Virginica, Casavariu Mita, Dumitriu Aurel, Paiu Ionica, Paiu Silvia, Tudor Paraschiva; *Teleşti*: Gigeta Guran, Zestroi Maria, Zestroi Vasile; *Todireşti*: Ignat Aglaia, Ignat Ilie, Ignătescu Aglaia; *Traian*: Florea Mircea, Uba Marin; *Valea Lungă*: Cojocaru Alex.; *Vaslui*: Antim Georgeta, Irimia Florica; *Vârşor*: Călugăru Fică, Călugăru Cornelia, Călugăru Rica, Mirişanu Toma, Putureanu Steluţa; *Vipereşti*: Androne Gh., Bancu Lidia, Cibulschi Silica, Gavrilescu Ica, Ionescu Bibica, Ionescu Ştefan, Ionescu Tache, Ionescu Titu, Mazilu Ligia, Mazilu Vica, Panait Veta, Ştefan Marin.

Din următoarele Comunităţi au mai răspuns parţial un număr de tineri arătat în dreptul fiecăruia:

Aluniş 2; Apateu 9; Archiş 17; Bacău 1; Bărăşti 10; Barza 8; Borza 1; Bucureşti Popa Tatu 2; Buzescu 3; Călnic 5; Câmpulung-Muscel 1; Ciortestii 5; Ciuperceii Noui 1; Craiova 1; Crângeni 3; Cuza Vodă 1; Geaca 4; Giurgiu 19; Lissa 2; Lucieni 1; Negoştii 2; Palatca 2; Piatra-Teleorman 10; Plosca 11; Policiori 4; Roşiori-Mehedinţi 3; Roşiori de Vede 5; Şerbăneşti 3; Simeria 1; Sofronea 2; Soloneţ 1; Spăţarei 6; Târnava 5; Tecuci 2; Tencăna 2; Timişoara 2; Todireşti 1; Traian 8; Vipereşti 1.

Straja Dimineţii

Murgaşi-Dolj: Ilinoiu Aurelia 586 texte; Stăncălie Eugenia 436 texte; *Borşa Maramureş*: Danci Vasile 252 texte.

EVANGHELISTI LAICI

Unde te duci?

Inti'una din zile am călătorit cu trenul într-o regiune muntoasă. În compartimentul meu şi faţă'n faţă cu mine era un alt călător care se părea că nu era tocmai dispus să schimbe vreo vorbă cu ceilalţi călători. Dar, fiindcă va urma să stăm mai mult timp chiar faţă în faţă, şi fiindcă privirile noastre se întâlneau adesea, la un moment dat m'am simţit îndemnat să intru cu el în vorbă punându-i, de exemplu, una din cele mai obişnuite întrebări: „Unde călătoriţi?” Totuşi nu l-am întrebat nimic. M'am răzgândit să-i mai pun vreo întrebare de oarece îmi închipuiam că întrebarea era cam indiscretă din partea mea ca necunoscut, iar el ar fi putut, fără indoială, să o considere ca o simplă curiozitate nepotrivită. Vecinul meu se rezemă cu capul de perniţa băncii din compartiment şi în curând se lăsă cuprins de gânduri.

Intre timp trenul nostru înaintă cu viteză lăsând în urmă gară după gară. La un moment dat, vecinul meu de vis-à-vis sare deodată ca deşteptat dintr'un vis şi adresându-se către mine, mă întrebă:

— Aşa e că acum suntem la Dumbrăveni?

— Nu, îi răspunsei eu cu un viu interes. Am trecut de Dumbrăveni. Va trebui să vă întoarceţi pe jos.

În vagon unii au început să zâmbească, iar alţii chiar să râdă. În cele din urmă vina a căzut asupra conductorului care n'a anunţat în-

Rugăciunea lui Petrică

Petrică a pricinuit multă suferinţă părinţilor săi. Deşi cu un caracter bun, regretabil el s'a lăsat influenţat de prieteni răi şi faptul acesta l'a făcut să treacă printr'o grea încercare: el ajunsese să fie acuzat de furt.

Petrică avea şi el defectele lui, dar el nu era un hoţ. El nu furase nimic. Se pare, însă, că totul era în defavoarea lui şi-l arăta a fi el autorul furtului, mai ales că toate explicaţiile lui nu putură convinge pe tatăl său despre nevinovăţia lui. Ce era de făcut?

Petrică se retrase în camera lui şi începu a plânge. De mult timp nu mai făcuse el nicio rugăciune,

deajuns pe călători cu o gară mai înainte ce fel de gară urmează.

Eu, însă, îmi spuneam: — Dacă tu ţi-ai fi luat curajul şi ai fi întrebat pe acest om: „Unde călătorişti?”, tu l-ai fi scutit, cu siguranţă, de aceeaşi neplăcută întâmplare.

Câte experienţe de felul acesta nu avem noi zilnic? Noi suntem pe cale, în mod continuu cu persoane cari fac împreună cu noi acelaş drum al vieţii. Şi de câteori nu ni se întâmplă să ezităm a-i întreba: „Unde vă duceţi?” Credem, poate, că ei înşişi ştiu prea bine unde merg şi ei cunosc tot atât de bine ca şi noi care este deosebirea între calea cea bună şi calea cea rea. Şi apoi, la urma urmei, ce ne interesează pe noi unde merg oamenii? Chiar dacă ar trebui să li se spună, sunt doar alţii cari au tocmai chemarea aceasta să arate oamenilor calea. Aşa că, poate, e mai bine ca fiecare să rămână la misiunea lui.

Şi totuşi sunt atâţia cari n'aud vocea Celui de sus care le vorbeşte. Sunt atâţia cari se aşează într'un colţ, se adâncesc în propriile lor proiecte şi planuri, se lasă absorbiţi de grijile vieţii, în timp ce trenul vremii trece în mare viteză.

Va veni un timp când aceştia se vor trezi şi vor recunoaşte că au apucat pe o cale greşită. Atunci va fi, însă, prea târziu să li se spună că se pot întoarce şi nu puţini călători de pe drumul vieţii vor auzi într'o zi în inima lor o voce care le va reproşa, zicând: Ce bine ar fi fost dacă l-ai fi întrebat la timp: „Unde te duci?”

dar de data asta începu să se roage şi să ceară dela Dumnezeu să-i facă dreptate prin aceea ca El să facă să fie dovedită nevinovăţia lui. În durerea lui, el luă ferma hotărâre de a părăsi pe toţi prietenii lui cari l'au învăţat la rele, şi de a merge numai pe calea evlaviei, când uşa camerei lui se deschise şi sora lui Anica îl anunţă că lucrul despre care se crezuse că a fost furat, a fost găsit. Închipuţi-vă ce fericit se simţi Petrică! El mulţumi Celui care ascultă rugăciunea lui fierbinte şi de atunci a început să trăiască în ascultare de Dumnezeu, rămânând pentru totdeauna pe calea cea bună.

Fie ca Domnul să sfinţească toate încercările noastre.